Nostalgic 30

BARBARA CARTLAND

IUBIRE, MINCIUNI, CĂSĂTORIE

Barbara Cartland

IUBIRE, MINCIUNI, CĂSĂTORIE

[Love, Lies and Marriage, 1992]

Colecţia NOSTALGIC, nr. 30
Editura ALCRIS
2001

CAPITOLUL 1

1821

Marchizul de Walstoke intră în încăpere. Era deja ora unsprezece şi sir Hupert Bryan care prezida i se adresă impacientat:

— Aţi întârziat!

— Ştiu, răspunse marchizul, dar am plecat abia dimineaţa de la petrecerea ducesei.

— Aşadar a fost o petrecere reuşită? întrebă sir Hupert.

— Grozavă! îi răspunse marchizul, îndreptându-se spre masă şi ocupându-şi locul care-i fusese rezervat.

Era un bărbat prezentabil, de vreo şaizeci de ani. Avea un aer stilat şi demn, aşa cum îi stă bine unui aristocrat. Dar tocmai acest bărbat, deşi părea atât de mulţumit de sine, avusese probleme foarte mari cu vreo zece ani în urmă. Războiul cu Napoleon adusese mulţi nobili în pragul sărăciei. Casele de pe întreg teritoriul ţării rămăseseră cu acoperişurile rupte şi gardurile cu şipci lipsă, căci bărbaţii plecaseră toţi la război.

Marchizul avusese norocul să se împrietenească chiar atunci cu sir Hupert Bryan, unul dintre cei mai importanţi oameni de afaceri din ţară. Acesta intrase în afaceri la Liverpool, ca asistent al unuia dintre cei mai mari proprietari de vapoare. Dar Hupert Bryan, sau Hue Brien cum îi spuneau prietenii, reuşise în afaceri. La douăzeci şi cinci de ani era deja un om extrem de bogat, ca să nu mai vorbim de personalitatea lui puternic conturată care impresiona pe oricine. Şi, ca din întâmplare, el o cunoscuse pe fiica ducelui de Dorset, la o masă la Liverpool Corporation unde ea şi tatăl ei erau invitaţi de onoare. Şi atunci, pentru prima oară în viaţă, Hupert Bryan se îndrăgostise. În condiţii normale, ducele nu l-ar fi remarcat pe Hupert Bryan dar de data asta o făcuse pentru că încerca prin toate mijloacele să facă rost cumva de bani. Se gândise atunci că poate comerţul maritim l-ar ajuta acolo unde celelalte investiţii ale lui

dăduseră greş. Aşadar îl invitase pe Hupert Bryan la casa lui de la ţară, la zece mile de Liverpool. Acesta fusese începutul relaţiei lor. Ducele îşi propusese chiar de atunci ca relaţia lor să fie una de afaceri. Dar când aflase că Hupert se îndrăgostise de fiica lui şi voia să se căsătorească cu ea, se arătase indignat şi imediat le interzisese celor doi să se mai vadă.

Dar lady Elizabeth nu-l luase în serios. Ea şi Hupert Bryan continuaseră să se întâlnească în secret. Ducele descoperise ce se întâmpla, căci întotdeauna se găsea câte cineva care să-l informeze. Se năpustise furios spre Hupert Bryan, dar se mai calmase când acesta îi vorbise despre imensa lui avere. Ducele rămăsese uimit. Nu-şi închipuise că o persoană atât de tânără avusese timpul necesar pentru a aduna o avere atât de mare. Hupert Bryan îi vorbise şi despre planurile lui de viitor şi o făcuse atât de convingător încât ducele îl crezuse şi sfârşise prin a consimţi la căsătoria cu fiica lui. Anii trecuseră iar ducele profitase din plin de succesele financiare ale ginerelui său, uitând că la început făcuse imprudenţa de a se împotrivi la căsătorie. Nimeni nu contesta faptul că lady Elizabeth era o femeie fericită. Singurul ei regret era că după ce avusese o fetiţă nu mai putuse da naştere altor copii. Nepoata ducelui, Tereza, fu declarată o frumuseţe chiar de la naştere, ceea ce nu era ceva surprinzător, căci avea o mamă foarte frumoasă. Şi tatăl ei era un bărbat foarte chipeş, dar ducele sperase că fiica sa, Elizabeth se va căsători cu un prinţ. Oricum, el făcuse totul pentru ca ginerele lui să primească titlul de cavaler. Rupert Bryan ajutase într-un moment greu oraşul Liverpool cu mari sume de bani. Acum, ducele se declara deplin mulţumit de ginerele său care avea şi titlul de nobleţe, iar averea lui se dublase de la an la an. Când sir Hupert îşi pierduse soţia, primise o lovitură care ar fi distrus un alt bărbat, şi nu mai ridicase ochii vreodată spre o altă

femeie. Îşi amintea căsătoria lor care durase şaisprezece ani, timp în care se comportaseră ca nişte îndrăgostiţi. Iar pentru a putea trece peste durerea pierderii soţiei, Hupert muncise mai mult ca oricând. Flota sa continuase să-şi sporească numărul iar banii lui la fel.

Ducele murise şi el, iar locul lui în viaţa lui Hupert Bryan fusese luat de un alt aristocrat.

Pe marchizul de Walstoke îl cunoscuse prin intermediul socrului său. Acesta era un adevărat aristocrat, cu maniere impecabile. Nimeni nu putea să spună ceva urât la adresa lui. Din cauza războiului care adusese mari probleme tuturor, el se luptase din răsputeri să păstreze Palatul Stoke, care aparţinea familiei lui de multe generaţii. Concediase mare parte din personal, vânduse tablourile şi argintăria familiei, de pe vremea Reginei Ana. Tocmai această argintărie îl adusese în preajma lui pe sir Hupert Bryan.

Sir Hupert o voia pentru că soţia sa îl învăţase să aprecieze antichităţile şi tot ea îl încurajase să cumpere o casă şi un teren de cinci mii de acri pe care o decorase în stilul dorit de ea. Tot ea fusese cea care-l obişnuise să cumpere picturile marilor maeştri, porţelanuri, lucruri cu care el nu fusese obişnuit până atunci. Pentru că-şi iubea mult soţia, el înţelesese ce mult conta bunul gust şi hotărâse să ia parte la toate licitaţiile organizate la saloanele Christie's.

Atunci când făcea o achiziţie de mare valoare, simţea adevăraţi fiori. Iar acum deşi Elizabeth era moartă el continua să investească în conacul de la ţară, la fel şi în casa pe care o cumpărase la Londra pentru fiica lor, Tereza. Realizând că putea ajunge uşor de acolo de unde se afla, la conacul marchizului de Walstoke, sir Hupert trecuse pe la el înainte de licitaţie, pentru a vedea argintăria. Sosise într-o trăsură luxoasă, iar servitorii, impresionaţi de apariţia lui, în

loc să-l oprească în hol, îl conduseseră direct în bibliotecă, unde marchizul citea în fata şemineului.

Dacă am spune că sir Hupert fusese impresionat de marchiz ar fi prea puţin; el realiză că se afla în faţa unui om de valoare care iubea arta. Iar marchizului îi plăcea sir Hupert şi abia aştepta să-l vadă. Auzise desigur despre acesta şi felul în care urcase pe scara socială. Iar felul în care ajutase oraşul Liverpool ajunsese la urechile tuturor. Cei doi discutaseră aproape două ore, iar când sir Hupert plecase, amândoi erau conştienţi că vieţile lor se vor schimba şi că fiecare întâlnise un prieten adevărat. Desigur, licitaţia fusese anulată, căci Hupert Bryan cumpărase totul. Apoi, păstrase argintăria pentru sine şi-i înapoie restul marchizului.

— Lucrurile acestea aparţin acestei case, zisese el privind în jur la Palatul Stoke, şi nu pot să-l privez pe cel care-l va moşteni de comorile de aici.

Marchizul fusese foarte impresionat, deşi era o persoană destul de inteligentă şi ştia că nu din milă făcuse sir Hupert această faptă. De fapt, sir Hupert mai avea şi alte interese pe lângă mărirea averii sale. Voia să afle unde ajunseseră tablourile pe care le vânduse marchizul şi să le recupereze. La fel şi mobilele sculptate de pe vremea lui Charles II. Îi trebuiseră şase luni pentru a le găsi şi a le aduce înapoi la Palatul Stoke. Pentru sir Hupert a fost o mare bucurie, ca şi pentru marchiz de altfel, să vadă casa la fel ca odinioară, ca un boboc de trandafir care sta să înflorească. Iar sir Hupert îl cunoscu pe moştenitorul marchizului, nepotul acestuia.

La vremea aceea, singura soră a marchizului se căsătorise cu ducele de Lanbourne şi locuia undeva în sud.

Sir Hupert o vedea adesea când se ducea la Londra şi de aceea suferise cumplit când aceasta şi soţul ei îşi pierduseră viaţa într-un accident de trăsură. Aveau un singur fiu pe nume Edward, căruia i

se spunea pe scurt Harry. Marchizul înţelesese că băiatul, care avea doar şaptesprezece ani la moartea părinţilor, trebuia să fie alături de el atât la Liverpool cât şi la Londra. Când îi spusese lui sir Hupert despre asta, el îi confirmase:

— Tot ce pot spune este că băiatul are foarte mult noroc! Palatul Stoke este una dintre bijuteriile acestei ţări şi în curând, după ce va fi restaurat, nu va avea egal în Anglia.

Marchizul fusese foarte fericit pe atunci.

— Sper doar ca Harry să aprecieze eforturile făcute pentru el.

— Sunt sigur că le va aprecia, îi răspunse sir Hupert. Făcuse o pauză apoi continuase: asta îmi aminteşte că am nevoie de opinia dumitale asupra unui tablou pe care vreau să-l expun deasupra şemineului din casa de la Berkeley Square.

— Ai găsit deci ceea ce noi am considerat că era necesar acolo?

— Cred că da, răspunsese sir Hupert. Şi în acelaşi timp las la aprecierea dumitale aceste tablouri.

Marchizul zâmbise. Era întotdeauna încântat când prietenul lui îi făcea vreun compliment punând în evidenţă judecata lui superioară.

Cu cât îl cunoştea mai bine pe sir Hupert cu atât descoperea ce inteligent bărbat este acesta şi cum îşi calculează fiecare mişcare. Deci nu era doar o problemă de bani. Gândirea lui era echivalentă dacă nu chiar superioară multor membrii ai guvernului. Iar el studiase comportamentul marchizului, pe care-l copiase, în încercarea de a deveni un gentleman în adevăratul sens al cuvântului.

Marchizul îi spuse:

— Vom merge în după-amiaza asta să vedem tabloul despre care-mi vorbeai. Cine mai trebuie să vină acum la şedinţă?

— Nu ştiu cine mai trebuie să vină, dar oricum voiam să-ţi vorbesc între patru ochi.

Marchizul îl privi întrebător.

— Am cam întârziat, sunt aşteptat. Ce problemă ai, mai suferă amânare?

Marchizul se aştepta ca prietenul său să-i vorbească despre un lucru grav, cum ar fi vreun vapor al său care suferise vreo avarie, când sir Hupert îi spuse:

— Voiam să-ţi vorbesc despre Harry.

— Despre Harry?! exclamă marchizul.

Harry abia se întorsese de pe front unde luptase în bătălia de la Waterloo, sub comanda ducelui de Wellington. Avea doar douăzeci de ani pe atunci. Iar când după episodul Waterloo, războiul se sfârşise, Harry rămăsese în armata de ocupaţie încă doi ani.

După ce se întorsese la Londra începuse să se bucure de toate plăcerile de care fusese privat până atunci. Harry se înrolase în armată la o vârstă fragedă în loc să-şi continue studiile ca alţi tineri de familie bună. Era un tânăr chipeş şi destul de înstărit; asta datorită banilor pe care-i moştenise de la tatăl său şi a rentei foarte generoase oferite de marchiz.

De aceea numele său se afla pe lista invitaţilor fiecărei gazde din oraş. Căci toţi îl considerau, după cum marchizul ştia prea bine, o partidă pentru tinerele care-şi făceau debutul în societate.

Dar lui Harry începuse să-i placă să-şi piardă timpul. Îi plăceau mai mult femeile căsătorite, care aveau un farmec aparte poate datorită faptului că erau discret neloiale soţilor.

— Băiatul ăsta trebuie să-şi trăiască viaţa, să se distreze ori de câte ori i se oferă ocazia, îi spunea marchizul lui sir Hubert când i

se înmânau facturi cu sume prea mari, în urma aventurilor lui Harry.

În acelaşi timp marchizul se amuza copios când Harry le lua banii la cărţi membrilor mai tineri de la clubul White Horse, sau câştiga pariurile la cursele de cai. Harry, era un tânăr cu o statură atletică, un excelent călăreţ, şi câştiga fără eforturi prea mari toate cursele la care lua parte. Era de altfel o plăcere pentru el căci datorită lui sir Hupert îşi putea permite cei mai grozavi cai din ţinut, pe care îi adunase în grajdurile palatului Stoke. La fel făcuse şi la Mews unde extinsese construcţia existentă doar pentru a mai adăuga şi acolo nişte grajduri. Cu sufletul strâns, marchizul renunţase la casa din Berkeley Square, şi o vânduse când se afla la strâmtoare, înainte de, a-l cunoaşte pe sir Hupert. Iar apoi acesta insistase pentru răscumpărarea acelei minunate case care fusese cândva cunoscută sub denumirea de Casa Walstoke. Aici locuia Harry în acest moment şi era întotdeauna încântat când unchiul lui sosea într-o scurtă vizită. Iar marchizul sosise în urmă cu trei zile în timpul nopţii dar Harry se scuzase că nu va putea fi cu el a doua zi întrucât avea o întâlnire pe care n-o putea contramanda.

— Du-te şi distrează-te fiule, îi spusese marchizul. Asta făceam şi eu la vârsta ta şi n-am regretat niciodată.

— Am ştiut că mă vei înţelege, unchiule Maurice, zisese Harry dar am multe să-ţi povestesc imediat ce timpul ne-o va permite.

— Sunt la dispoziţia ta, Harry, spusese marchizul înţelegător.

Harry îi mai zâmbise o dată înainte de a dispărea într-o trăsură închisă lăsându-l pe bietul marchiz să ia masa singur. Iar marchizul îşi dorise să fi aranjat să cineze cu sir Hupert. Dar în cele din urmă pentru a nu-l dezamăgi pe bucătarul şef, mâncase singur.

Cu o seară înainte aranjase o întâlnire cu ducesa de Devonshire. Tocmai se pregătea să plece când apăru Harry care venise acasă doar pentru a se schimba.

— Ieşi, unchiule Maurice?

— Mă tem că va trebui s-o fac, îi răspunse acesta.

— Iar eu speram să cinăm împreună, zise Harry simulând regretul, dar nu-i nimic, sper că nu te grăbeşti să ne părăseşti din nou?

— După cum ţi-am mai spus, dragul meu, sunt la dispoziţia ta, zise marchizul, dar văd că tu eşti foarte ocupat.

— Mă distrez cât mai mult căci asta mi-a recomandat doctorul după plictiseala din Cambrai.

Marchizul ştia că acesta fusese locul în care staţionase armata de ocupaţie. Ochii începură să-i strălucească.

— Am înţeles că ai petrecut foarte mult timp la Paris.

— Da, destul, admise Harry.

— Cu cele mai captivante şi mai scumpe cocote din Europa, sublinie marchizul.

Harry începu să râdă.

— În mod sigur erau cele cu tarifele cele mai mari.

Apoi Harry urcă spre primul etaj al casei, în timp ce unchiul său porni spre conacul Devonshire. Iar acum, când marchizul se afla în faţa realităţii aduse la cunoştinţă de sir Hupert nu-i venea să creadă că Harry are atâtea datorii. Era destul de greu de înţeles pentru că el nu numai că-i plătise majoritatea datoriilor dar îi şi mărise renta. Şi putuse să facă asta pentru că făcuse foarte mulţi bani cu un an în urmă prin compania maritimă.

Sir Hupert îşi drese glasul:

— Mă tem, prietene Maurice, că vestea asta te va şoca dar mi s-a spus dintr-o sursă foarte sigură că Harry vrea să se însoare cu o actriţă.

Marchizul îngălbeni. Pe moment nu mai putu articula nici o vorbă. Apoi, după ce-şi trase sufletul, zise:

— Nu poate fi adevărat!

— Eu am înţeles că Harry nici nu se gândeşte să renunţe la ea, zise sir Hupert, şi vrea să-ţi comunice vestea cât mai curând.

Marchizul îşi aminti că Harry îi spusese că vrea o discuţie între patru ochi cu el, dar nici în cele mai pesimiste visuri nu şi-ar fi imaginat că va discuta un astfel de subiect.

— Cum se numeşte actriţa? întrebă el.

— Camille Clyde, îi răspunse sir Hupert. Nu mă aştept s-o fi văzut sau să fi auzit de ea.

Dar marchizul o cunoştea.

Această Camille Clyde îşi făcuse renume de actriţă jucând în piesele lui Shakespeare, apoi trecuse la comedie, gen în care dovedise un talent fără egal. Jucase rolul principal în multe piese, mai ales în comediile franţuzeşti care, bucurându-se de mare succes la Paris fuseseră traduse şi în engleză. Despre această Camille Clyde se vorbeau multe la club. Era mica de statură, nu se putea spune că era o femeie frumoasă, dar era atrăgătoare, avea nişte ochi foarte vii, strălucitori, verzi şi părul roşu, după moda vremii. Se vorbea mult despre ea în oraş, mai ales în rândul gentlemenilor. Se spunea în special că era o persoană extravagantă. De aceea, cei cărora le oferea farmecele sale erau nobili mai bătrâni dar foarte bogaţi. Deci nu era surprinzător, gândi marchizul, ca Harry să vrea să cineze cu ea, şi poate să-i ofere protecţia sa o perioadă. Cât despre căsătorie...

Căsătoria era cu totul altceva. Marchizul nu putea crede că sir Hupert vorbise serios în privinţa intenţiilor lui Harry. Trecu o vreme până când marchizul întrebă cu un glas tremurat:

— Cum ai aflat?

— Camille Clyde s-a lăudat la teatru că se poate considera deja contesă. Unul dintre amicii mei cunoaşte o altă actriţă care joacă în aceeaşi piesă cu Camille. Ea mi-a spus ce s-a discutat şi a mai menţionat că legalizarea relaţiei celor doi ar putea avea loc foarte curând.

— Nu pot să cred! zise marchizul.

Era o lovitură neaşteptată.

Văzându-l atât de îngrijorat şi temându-se ca vestea să nu-i provoace vreun atac de cord, sir Hupert îi puse o mână pe braţ, încercând să-l liniştească.

— Am ştiut c-o să te dau peste cap cu asta, zise

— Puţin spus. Sunt de-a dreptul revoltat! Cum crezi că voi permite ca moştenitoarea casei Stoke să fie o actriţă? Să locuiască în încăperile pe care cu atâta strădanie le-am decorat şi să ia locul mamei mele care era o lady?

Vocea marchizului începu să tremure de emoţie. Dar deodată el se ridică furios şi bătu cu pumnul în masă:

— Nu voi lăsa să se întâmple asta! Voi lupta din răsputeri împotriva acestei căsătorii! Chiar dacă va trebui să-l dezmoştenesc pe tânărul Harry!

— Asta n-o s-o poţi face, zise sir Hupert pe un ton liniştit. Aminteşte-ţi că anul trecut i-ai mărit renta de trei ori. Nu mai ai cum să-i iei banii înapoi, Maurice.

Marchizul trase aer în piept.

— Şi atunci ce să fac? Pentru Dumnezeu, Hupert, ce să fac?

Sir Hupert se lăsă înapoi în scaun.

— Şi eu mi-am pus întrebarea asta înainte de sosirea ta, zise el, şi sincer să fiu, Maurice, eu mi-am imaginat întotdeauna că într-o zi Tereza şi Harry se vor cunoaşte şi se vor îndrăgosti.

Făcu o pauză înainte de a adăuga:

— Ar putea trăi la palatul Stoke, care apoi să le rămână copiilor lor.

— Ştii, Hupert, zise marchizul, că şi eu am avut acelaşi gând? Când am văzut-o pe Tereza anul trecut când s-a întors din vacanţă, mi-am spus că n-am văzut altă fată atât de frumoasă şi, după cum spuneai, seamănă mult cu mama ei.

— Nu cred că Harry a văzut-o, zise sir Hupert.

Marchizul clătină din cap.

— Harry, dacă-ţi aminteşti, s-a dus direct la Londra când s-a întors din Franţa, iar tu şi Tereza aţi plecat atunci, undeva în nord.

— Asta înseamnă că trebuie să facem în aşa fel încât ei să se întâlnească, zise sir Hupert.

Vorbea pe acelaşi ton ca atunci când plănuia ceva nou pentru compania sa maritimă, sau când îi mai venea vreo idee nouă despre felul în care şi-ar putea investi banii.

— Am putea organiza ceva, dar cât timp ne-a mai rămas?

— Tocmai asta mă frământă, dar pot afla de la prietenul meu tot ce se pune la cale. Tu va trebui să insişti ca Harry să te însoţească la palatul Stoke.

— Voi face orice pentru a împiedica această căsătorie nepotrivită! Oare el nu realizează care sunt implicaţiile unei astfel de căsătorii?

Sir Hupert nu zise nimic iar marchizul continuă la fel de indignat:

— Oare Harry nu are nici un respect pentru titlul nobiliar, pentru mine, pentru Stoke sau pentru poziţia sa în societate?

Marchizul tăcu un moment apoi continuă pe acelaşi ton:

— Cine ar primi o actriţă în casă, chiar dacă are titlu nobiliar? Căci toată lumea va şti cine a fost, şi mai ales cum a dobândit titlul!

Pe când îşi exprimau amândoi indignarea îşi amintiră cum, în tinereţea lor, ducele de Derby făcuse aceeaşi greşeală, se căsătorise cu o actriţă, numită Elizabeth Farren. Aceasta fusese prima actriţă care pătrunsese în rândurile nobilimii. Căsătoria provocase un scandal grozav la vremea respectivă, iar ecourile lui se mai simţeau şi după atâţia ani, când actriţa era considerată tot o intrusă.

— Nu voi tolera asta! Numele meu nu va fi astfel înjosit! continuă marchizul cu aceeaşi vehemenţă de parcă i s-ar fi adresat chiar ducesei de Derby.

— Am ştiut că astfel vei reacţiona, zise sir Hupert, şi cu toate că această Camille Clyde este o tânără drăguţă, ea nu se poate ridica peste nivelul unei femeie simple, cu trăsături comune. Cel puţin aşa ar fi considerat-o soţia mea, pufni el cu dispreţ.

— Cred că voi pune să i se taie capul dacă numai aşa voi putea să împiedic mutarea ei în palatul Stoke.

CAPITOLUL 2

Pe drumul de întoarcere de la şcoală Tereza simţea că va începe un nou capitol în viaţa ei. Fusese foarte ocupată în ultimul trimestru; învăţase mult pentru a-şi mulţumi tatăl prin cele trei

premii luate. Fusese prima la engleză, limbi străine, matematică, şi ştia că asta îl va face fericit.

Îi făcuse plăcere să înveţe la această şcoală aflată în apropierea staţiunii Bath. Era renumită pentru înalta calificare a profesorilor şi standardele morale; aici veneau copiii celor mai înstărite familii din Anglia. Tereza voise ca prin rezultatele foarte bune obţinute să-şi mulţumească părintele care o trimisese la această şcoală, unde i se permisese chiar să-şi aducă două animale preferate: calul şi câinele.

Celelalte eleve puteau să călărească dacă voiau, dar numai pe caii şcolii. Dar sir Hupert considerase că aceştia nu erau destul de buni pentru fiica ei; de aceea Terezei i se permisese să-şi aducă un cal şi un grăjdar pentru a-l îngriji. Obişnuia să călărească în fiecare dimineaţă, şi uneori, când timpul i-o permitea, şi după-amiaza. Nici una dintre colegele ei nu-şi manifestase invidia pentru tratamentul special care-i fusese acordat Terezei, căci înţeleseseră toate că era mult mai bună la călărie decât oricare dintre ele. De fapt, la terminarea şcolii majoritatea fetelor renunţau la călărie, sau poate o mai practicau accidental. Dar nici una dintre ele nu-şi dorea să meargă în galop pe câmp, aşa ca ea. Înainte de a părăsi şcoala Tereza aranjase ca Mercury, calul ei, să fie trimis acasă, în cele mai bune condiţii. Oricum, tot pe acest cal urma să călărească şi la Londra. Tatăl ei îi spusese că în acest sezon îşi va face debutul în societatea londoneză, şi în acest scop aranjase cu contesa de Wilton s-o prezinte la curte. Tereza nu era foarte entuziasmată de ceea ce urma să se întâmple, dar nu nega că ideea de a merge la baluri o încânta. Adesea, temele preferate de discuţie cu colegele ei erau balurile la care vor participa când vor fi terminat şcoala. Dar de fapt, Tereza era mult mai interesată de vapoarele tatălui ei şi abia aştepta ca acesta s-o ducă la Liverpool, să vadă tot ce se

întâmpla acolo. Asta făcea tatăl ei în fiecare vacanţă. Sir Hupert i se adresa ca unui fiu şi-i descria toate modificările, îmbunătăţirile pe care le aducea muncii şi şantierelor sale navale. Îi mai dezvăluia şi din secretele marinăriei, aşa încât Tereza putea să explice foarte bine de ce un vas era mai rapid decât altul... Îi spunea totul despre afacerile lui, despre planurile de viitor sau companiile care-l interesau şi pe care voia să le cumpere.

Tereza îl asculta cu mult interes şi-i punea întrebări pertinente.

Iar acum, pe drumul spre casă, ea se gândea cu bucurie că se vor duce la Liverpool şi poate, tatăl ei o va lua într-un voiaj pe mare. Acum, când se terminase războiul, englezii puteau să plece mai uşor în Franţa şi în alte părţi ale Europei. Ea ascultase cu mult interes povestirile colegelor ei de şcoală care fuseseră în Franţa şi Italia, de unde se întorseseră pline de noutăţi, impresionate de comorile pe care le văzuseră la muzee, biserici şi palate.

„Trebuie să călătoresc şi eu", îşi spuse Tereza, întrebându-se dacă tatăl ei îşi trimitea vasele şi în Mediterana.

Tereza călătorea peste tot cu Rufus, un cocker spaniol, căruia după câteva discuţii cu directoarea şcolii i se permisese să stea la picioarele ei în timpul orelor de clasă. Era un câine inteligent; înţelesese că nu trebuia să facă zgomot în timpul orelor. La terminarea lor el sărea în sus de bucurie spre deliciul celorlalte eleve. Rufus scânci în somn, iar Tereza îl mângâie uşor netezindu-i blăniţa, apoi hăinuţa cea roşie pe care abia i-o cumpărase. Se gândi ce mare bucurie ar fi fost pentru el să meargă la Globe. Adesea, Tereza obişnuia să-şi necăjească tatăl cu privire la numele pe care-l dăduse conacului pe care-l cumpărase la ţară pentru mama ei, pe undeva prin Lancashire, care aparţinuse unei distinse familii. Aceştia îl vânduseră pentru că moştenitorul conacului fusese ucis

în război. Casa purta încă numele proprietarului ei, dar sir Hupert, uşor amuzat, o rebotezase Globe Hall.

— De ce Globe Hall, tată? îl întrebase Tereza, când auzise prima oară denumirea.

— Asta în eventualitatea că vapoarele mele vor face înconjurul lumii! îi răspunsese sir Hupert. Şi întrucât flota lui se mărea în fiecare an cu noi achiziţii, era foarte posibil ca acest lucru să se realizeze.

Tereza îşi petrecea toate vacanţele la Globe Hall, căci sir Hupert nu considera că Londra era un mediu propice dezvoltării ei. Mai târziu când se va maturiza şi va putea distinge binele de rău, va merge şi acolo, dar deocamdată... Sir Hupert era conştient de frumuseţea fiicei sale şi pe măsură ce treceau anii şi fata se făcea tot mai frumoasă, el era tot mai îngrijorat. În mintea lui stăruia un singur cuvânt: vânătorii de zestre! Căci ştia el prea bine ce se putea întâmpla.

Moştenitoarele bogate erau vânate de petrecăreţii care-şi pierduseră averile prin cazinouri, la jocurile de noroc, unde beau prea mult şi-şi pierdeau minţile. Dacă puneau mâna pe o sumă cât de mică de bani aceasta era imediat risipită pe cărţi şi pe femei. De aceea, sir Hupert îşi propusese s-o păzească de această categorie de pretendenţi.

Tereza nu mai fusese acasă de la Crăciun, când se bucurase de fiecare clipă petrecută alături de tatăl ei la Globe Hall. Călăriseră caii nemaipomeniţi care se aflau în grajdurile casei, se bucurară de prezenţa prietenilor pe care-i invitaseră alături de ei în conacul acela imens.

Tereza nu-i uitase nici pe copiii din sat, pentru care adusese diferite cadouri.

— A fost o vacanţă grozavă, tată! spusese Tereza când îşi luaseră rămas bun şi-şi sărutase tatăl la despărţire. Îţi mulţumesc pentru tot ce faci!

După plecarea ei sir Hupert se gândi că tot ce o încântase acum pe fiica lui nu va mai fi la fel de amuzant pe la sfârşitul anului.

De aceea, sir Hupert aranjă cu contesa de Wilton să organizeze un bal în onoarea Terezei la palatul Stoke. Un altul urma să fie organizat la Londra, pentru care el şi marchizul întocmiseră o listă lungă de invitaţi. Căci sir Hupert înţelegea prea bine că fiind atât de bogat, fiicei sale urmau să-i fie deschise toate uşile din Mayfair.

Nu voia decât să evite bărbaţii care o vor vâna pe Tereza pentru zestrea ei şi nu pentru că s-ar fi îndrăgostit de ea. Iar Tereza era o fată foarte frumoasă, aşa încât era imposibil ca orice bărbat ce se afla în preajma ei să nu se lase impresionat de frumuseţea şi drăgălăşenia ei. Avea ochi expresivi, o piele extrem de albă şi frumoasă, părul blond-auriu. Semăna mult cu mama ei.

Cu toată asemănarea dintre cele două, Tereza mai avea ceva, ceea ce sir Hupert admise că nu văzuse la nici o altă femeie, iar marchizul fu de acord cu el.

— Tereza este unică, zise el şi va fi foarte greu să-i găsim un bărbat pe măsură, sau mai corect spus un bărbat care s-o merite.

— La asta mă gândeam şi eu zise sir Hupert, dar orice ar fi trebuie să facem totul s-o păzim de vânătorii de averi.

Sir Hupert se gândi la un recent scandal din lumea bună legat de căsătoria unei fete, căruia proaspătul mire îi mărturisise imediat după nuntă că a luat-o numai pentru bani. Recursese la acest gest pentru că apucase destul de devreme să toace averile mamei şi mătuşii lui.

— Nu-ţi face probleme, Hupert, zise marchizul, Tereza va avea doi câini de pază, eu şi tu!

Sir Hupert începu să râdă de descrierea făcută.

Tereza aştepta cu nerăbdare deschiderea sezonului, ca un copil căruia i se promisese că va fi dus la un spectacol minunat.

— Va fi emoţionant, nu, Rufus? Dar cu toate acestea vom număra zilele până ne vom putea întoarce la Globe Hall, unde ne va plăcea mai mult decât îmbrăcatul după ultima modă şi dansul pe podelele acelea lustruite.

Apoi, Tereza îşi spuse că trebuia să aprecieze eforturile pe care le făcea tatăl ei pentru ca debutul ei în societate să fie un succes.

El îi ceruse să alcătuiască o listă cu fostele colege de şcoală pe care voia să le invite cu această ocazie şi să adauge şi alte prietene, dacă voia.

Tereza alcătui lista şi când o termină fu surprinsă cât de scurtă era.

Când era la Globe Hall stătea acolo numai cu tatăl ei şi viaţa alături de el i se părea atât de interesantă. Acum putea să înţeleagă de ce-l adorase mama ei.

Când ajunse în Berkeley Square, sir Hupert o aştepta. Tereza se repezi în braţele lui spunându-i:

— Tată! Sunt acasă acum, niciodată n-o să te mai las singur!

— Este minunat să te am alături, draga mea, spuse el.

— Am atâtea să-ţi spun şi mai ales trei premii să-ţi arăt!

Ea se gândi că tatăl ei va fi foarte impresionat.

— Dar văd două achiziţii noi! exclamă Tereza intrând în salon. Mai ales tabloul de deasupra şemineului!

— Am ştiut că o să-ţi placă, zise sir Hupert, dar stai să vezi; am pentru tine un Stubbs[1] în birou care sunt sigur că-ţi va încânta privirea.

— Vreau să văd totul, să aflu de unde le-ai cumpărat şi cât ai plătit pe ele, zise Tereza. Ea-şi întinse braţele şi exclamă: o, tată, este grozav să ştiu că nu mă mai întorc la scoală! Dacă aş fi fost băiat, m-ai fi putut iniţia în afaceri, pentru a te putea ajuta. Dar ce contează dacă sunt fată sau băiat, când asta vreau să fac!

Sir Hupert începu să râdă.

— Draga mea, zise el, vei fi frumoasa sezonului!

Tereza se arătă dezamăgită.

— Asta înseamnă că fetele de seama mea mă vor privi cu invidie. Aş fi mai fericită, tată, dacă aş putea lucra cu tine.

— Eu am muncit din greu toată viaţa pentru ca mama ta să aibă tot ce şi-a dorit, iar de când am pierdut-o muncesc numai pentru tine; ceea ce vrei tu este o muncă prea grea, nu este pentru o femeie.

Vocea i se înmuie când începu să vorbească despre soţia lui, iar Tereza realiză încă o dată că îi simţea foarte mult lipsa. Sir Hubert continuă, schimbând subiectul:

— Vreau să fii cea mai elegantă, să ai cei mai frumoşi cai, de fapt să ai tot ce-ţi doreşte inima.

— Dragul meu tată! exclamă Tereza, ştiu că faci totul pentru fericirea mea! Dar ai uitat ceva.

— Ce anume, fata mea? o întrebă sir Hupert.

---

[1] George Stubbs (n. 25 august 1724 – d. 10 iulie 1806) a fost un pictor englez, considerat unul dintre cei mai importanţi pictori britanici ai secolului al XVIII-lea.

— Când am fost concepută, am împrumutat fizicul maniei şi mintea ta!

Sir Hupert îşi privi uimit fiica.

— Mintea? repetă el.

— Exact, zise Tereza. La şcoală se vorbea la început pe la spatele meu, apoi mi s-a spus chiar în faţă că am o minte ascuţită ca de bărbat, ceea ce nu este bine pentru o femeie. Şi desigur, asta este contribuţia ta.

Sir Hupert începu să râdă.

— Am fost acuzat de multe lucruri în viaţa mea, exclamă el, dar pentru prima oară mi se reproşează că am făcut o fată prea deşteaptă!

— Vezi tu, tată, problema este că pe mine mă plictisesc lucrurile prea facile. Simt nevoia să lupt, să dobândesc cu greu ceva pentru a avea satisfacţia realizării. Vreau să lupt ca şi tine, să ajung să dispun prin luptă de ceea ce am!

— Mă uimeşti! exclamă sir Hupert. Trebuie să-ţi mărturisesc că nu m-am gândit niciodată la acest aspect al problemei, eu am vrut să-ţi fac viaţa uşoară, să te bucuri de tot ceea ce-ţi pot oferi banii mei.

— Imaginează-ţi, tată, ce grozav ar fi dacă aş putea să te ajut să-ţi controlezi navele, să închei contracte noi, să vizitezi ţări, să stabileşti contacte cu oamenii de acolo, şi să îmbunătăţim activitatea de zi cu zi. Îţi promit că voi fi la fel de eficientă ca oricare bărbat tânăr care vrea să se afirme.

Dar pentru că era o problemă nouă pe care sir Hupert nu avusese cum s-o anticipeze, şi care i se părea ceva destul de revoluţionar pentru acele vremuri, el nu răspunse.

Ziua următoare Tereza se duse la cumpărături cu contesa.

Sir Hupert rămase singur cu marchizul şi-i povesti discuţia avută cu fiica lui.

— Este o cerere neobişnuită! exclamă marchizul, dar ar fi trebuit să prevezi asta, Hupert. Dacă ai fi avut un fiu te-ai fi aşteptat să fie un băiat inteligent ca tine, dar având o fiică n-ar fi vrut să aibă doar un chip frumos, iar minte de loc!

— Până aici n-ar fi nici o problemă, exclamă sir Hupert, dar imaginează-ţi cum o vor privi bărbaţii care-i vor face curte!

— Nu văd ce e rău în asta, zise marchizul. Sunt într-adevăr şi bărbaţi care nu au mai multă minte decât un vierme şi eu n-aş avea curajul să le încredinţez banii mei!

Dar chiar în timp ce rostea aceste cuvinte el realiză că făcuse o greşeală. Prietenul lui se încruntă amintindu-şi de vechea lui problemă, vânătorii de zestre. Cei doi se priviră o secundă, gândindu-se la acelaşi lucru.

— Wellington a fost foarte mulţumit de Harry, zise marchizul, după un moment de tăcere. Mi-a spus că dacă Harry ar fi rămas în armată ar fi ajuns cu siguranţă general.

— Dar tu mi-ai spus, marchize, că el a insistat să demisioneze, îi replică sir Hupert.

— Asta din armata de ocupaţie, explică marchizul. A fost un gest corect. Nu era bine pentru toţi tinerii ăia sa stea acolo fără să aibă nimic de făcut, mai ales că şi de plăcerile oferite de Paris se cam plictisiseră.

Sir Hupert nu răspunse nimic.

El se gândea numai la faptul că Harry schimbase tentaţiile unei capitale cu ale alteia. Dar în acelaşi timp el îşi spuse că oricum ar fi fost, la cei douăzeci şi şapte de ani ai lui şi la banii moşteniţi, Harry nu putea fi un vânător de zestre.

Ca tutore al lui Harry, marchizul investise banii acestuia şi pe ai săi în diverse afaceri la sfatul lui sir Hupert. Acum, marchizul era foarte bogat. De aceea, când averea sa se va adăuga la cea a nepotului său, Harry nu va mai avea nevoie să se însoare pentru avere. Dar trebuia împiedicat să se însoare cu o actriţă. Dacă ar fi făcut-o nu numai că i-ar fi distrus inima unchiului său, dar ar fi fost o adevărată insultă adusă întregii familii şi înaltei societăţi din care făcea parte. Sir Hupert rosti cu voce tare vorbele care erau deja în gândul marchizului.

— Vom pleca vineri la palatul Stoke.

— Îl voi face pe Harry să vină cu noi, adăugă marchizul.

Tereza sări în sus de bucurie când auzi că vor merge la palatul Stoke.

— Îţi dai seama, tată, zise ea, pentru că am petrecut vacanţele doar la ţară n-am ajuns până acum să văd palatul! În mintea mea mi l-am închipuit întotdeauna ca pe un palat de basm.

— Acum o să ai ocazia să-l vezi, spuse tatăl ei şi sunt sigur că vei fi încântată! Nu realizezi cât am muncit eu şi marchizul să-l facem să arate ca la început.

El văzu că Tereza îl asculta cu ochii mari şi continuă:

— Am colindat toată Anglia ca să găsim mobilierul care a existat acolo acum sute de ani. Cred că vei aprecia galeria de tablouri a marchizului, care după părerea mea este mai bună decât oricare alta din Londra!

— Abia aştept ziua de vineri când vom ajunge acolo, iar pe atunci deja îmi vor fi sosit şi cele mai frumoase toalete pe care le-am ales la sfatul contesei.

Tereza începu apoi să râdă şi adăugă:

— Contesa este atât de apropiată de mine, tată, şi-mi spune că atunci când mă ajută să-mi cumpăr toalete este ca şi cum şi le-ar cumpăra chiar pentru ea! Mi-a povestit că în copilăria ei familia ei era atât de săracă încât ai ei au făcut mari economii pentru ca să-i poată cumpăra două rochii, în care să debuteze în societate.

— Şi cu toate astea s-a măritat foarte bine, cu un bărbat foarte bogat, zise sir Hupert.

— S-au îndrăgostit de cum s-au văzut, zise Tereza, iar contesa mi-a mărturisit că au avut o căsnicie foarte fericită până când a murit el, anul trecut.

Apoi, pe un ton mai scăzut, Tereza continuă:

— Tată, cred că marchizul a rugat-o să se ocupe de toaletele mele pentru a nu-i mai da răgazul necesar să se gândească la moartea soţului ei.

— Fă tot ce poţi, draga mea, s-o mai înveseleşti, îi vom fi foarte recunoscători pentru că te va introduce în societate.

— Sper să nu te dezamăgesc, tată! Mi-ai spus că voi avea un mare succes. Dar va fi umilitor dacă atunci când voi apărea nu mă va remarca nimeni!

— Nu-ţi face probleme în privinţa asta, draga mea, o linişti sir Hupert.

El se gândea desigur că dacă societatea nu va fi impresionată de frumuseţea Terezei, va fi sigur la aflarea bogăţiei ei! Căci nu puţini vor fi cei care vor reacţiona imediat ştiind că este singura moştenitoare.

Marchizul se ocupa de aranjarea vizitei lor la palatul Stoke. Tereza continuă să facă cumpărături pentru a arăta cât mai bine la debutul în înalta societate, iar sir Hupert plecă spre Tattersall, unde se ţineau nişte licitaţii. Auzise că urmau să se vândă acolo nişte cai de rasă şi într-adevăr nu rămase dezamăgit de ceea ce

văzu. Cumpără şase fără a se uita la preţ care era cam piperat şi aranjă ca aceştia să fie expediaţi imediat la Stoke, gândindu-se că astfel îl va tenta pe Harry să vină acolo, la sfârşitul săptămânii.

Chiar dacă el avea alt program, aceşti cai vor constitui o atracţie irezistibilă la care în mod sigur va ceda. Sir Hupert tocmai părăsea Tattersall când îşi văzu un prieten. Era lordul Charles Graham, care-i spusese despre intenţia lui Harry de a se căsători cu Camille Clyde. Acesta tocmai se uita la unul dintre caii care nu fuseseră scoşi la vânzare. Sir Hupert se apropie şi-i puse o mână pe umăr lordului Charles.

— Abia aşteptam să te văd, Charles, îi spuse el.

— O, Hupert, ce plăcere! răspunse prietenul lui. Am sosit cam târziu, dar am aflat că ai luat cele mai frumoase exemplare!

— Ar fi fost păcat să pierd vreunul din ele!

Prietenul lui începu să râdă.

— Voiam un armăsar nou pentru Winter. Am sosit prea târziu, după cum ţi-am mai spus.

— Charles, voiam să te văd şi să-ţi vorbesc, zise sir Hupert.

— În ce problemă? îl întrebă acesta.

Sir Hupert îl luă de braţ şi se depărtară de locul aglomerat, retrăgându-se spre un colţ mai liniştit.

— Îţi mai aminteşti ce mi-ai spus despre Harry Lanbourne? îl întrebă sir Hupert. Este adevărat că are intenţia să se însoare cu actriţa?

— Este cel puţin ciudat că-mi pui o astfel de întrebare. Aseară am fost cu Rosie, care după cum ştii, are un rol destul de neînsemnat în piesa în care joacă şi Camille.

Sir Hupert dădu din cap. El ştia prea bine sursa informaţiilor lui Charles.

— Ţi-a mai spus ceva, vreo noutate? întrebă el.

— Nimic mai mult decât că frumoasa Camille s-a hotărât să-l accepte pe Harry.

Sir Hupert îşi ţinu respiraţia.

— Eşti sigur de asta?

— Iubita mea este confidenta ei, şi o invidiază foarte tare. Cred că pentru creaturile astea, e mare lucru să intre în înalta societate, este scopul lor în viaţă. Toate se văd strălucind printre nobili, şi nu-şi dau seama că riscă să nu poată intra în vreo sală de bal pentru că n-ar putea fi acceptate acolo, sau ca sala să se golească imediat ce-şi fac ele apariţia.

Sir Hupert se încruntă şi veni mai aproape de prietenul lui.

— Charles, te rog să fii foarte sincer şi să-mi spui dacă ai aflat ceva concret referitor la data când va avea loc căsătoria.

Charles ridică din umeri.

— Dacă ar fi ştiut, iubita mea mi-ar fi spus, zise el, nu ştiu decât că frumoasa Camille s-a decis să se mărite cu Harry. Dacă vrei să afli părerea mea, tânărul Lanbourne face cea mai mare prostie să se lege la cap cu o astfel de individă!

— Şi eu cred la fel, Charles, dar ştii că uneori inimii nu-i poţi porunci, zise sir Hupert încruntat de parcă atunci ar fi aflat că i s-au scufundat toate corăbiile.

Nici nu-şi luă rămas-bun de la amicul său ci se năpusti imediat afară din Tattersall. Nu mai putea să spere decât că această teribilă ceremonie nu va avea loc înainte de sfârşitul săptămânii, când plănuiseră să-l atragă pe Harry la palatul Stoke.

Sir Hupert spera că tânărul îşi va ţine promisiunea şi va veni. Apoi, îşi aminti brusc că avea o întâlnire cu un căpitan de cursă lungă care se întorsese de curând de pe mare, dintr-un lung voiaj în China. Sir Hupert aproape uitase de această întâlnire în marea lui dorinţă de a cumpăra caii pentru marchiz. Îi spusese secretarei

sale să ia legătura cu căpitanul al cărui nume era Chang Mai. Se urcă în trăsură şi scoase din buzunar bucata de hârtie pe care era scrisă adresa căpitanului. Când o citi ridică din sprâncene apoi izbucni în râs. Ştiind că acest căpitan era un ticălos, nu fu defel surprins să vadă că acesta-i dăduse o adresă din Chinatown. Iar într-o asemenea conjunctură nu era de mirare ca vasul lui să transporte mărfuri ilegale, căci în Chinatown avea piaţă de desfacere pentru ele; bijuterii, comori orientale, pietre preţioase şi talismane. Ca să nu mai vorbim de droguri. Chinatown era renumit pentru abundenţa de amatori de haşiş sau cocaină.

Mă întreb ce mi-o fi adus de data asta, îşi spuse el.

Cu un an în urmă când căpitanul plecase în cursă, sir Hupert îi ceruse să-i aducă ceea ce credea el că se va vinde mai bine.

— Am adus ce mi-a cerut excelenţa voastră! zise omul de cum îl văzu, ceva ce va face gaură în buzunarele tuturor.

— Nu mă deranjează să facă găuri şi în ale mele, numai să fie ceva care să mă intereseze, îi spuse sir Hupert.

Cu toate acestea, el suspecta că tot ce aducea Chang Mai erau lucruri de furat, mai precis lucruri care fuseseră furate din Anglia cu mult timp în urmă. Aşa se întâmplase cu multe bunuri ale mănăstirilor care fuseseră jefuite de averile lor. Dar până acum sir Hupert avusese înţelepciunea să nu pună prea multe întrebări. Se mulţumise să mai adauge la colecţiile sale câte un Budha, diferite alte statuete sculptate din jad, şiraguri de perle aduse din golf, Atunci când trăia soţia lui şi le purta era invidiată de fiecare femeie prezentă. De aceea, sir Hupert era sigur că acel chinez care-l aştepta îi adusese lucruri de interes.

Marchizul, aflat la una dintre ferestrele castelului văzu un faeton[2] oprind în faţa intrării şi fu sigur că acesta îl adusese pe Harry. Nu sperase ca nepotul lui să se mai întoarcă până seara şi totuşi... Marchizul realiză că ar fi o mare greşeală din partea lui Harry dacă i-ar spune despre apropiata lui căsătorie, având în vedere că el şi sir Hupert plănuiseră să-l atragă la castelul Stoke, la sfârşitul săptămânii, când urma ca Harry s-o întâlnească pe Tereza. Marchizul se temea că va avea vreo reacţie necontrolată şi îi va zădărnici planurile. Se îndreptă spre şemineul din încăpere cu hârtiile la care lucra. După câteva minute uşa se deschise şi Harry îşi făcu apariţia.

Privindu-l, marchizul realiză încă o dată că acesta era un băiat frumos, şi că părea mulţumit de el însuşi. Şi pentru că se temea de reacţia pe care ar putea s-o aibă, marchizul spuse repede, de cum îl văzu:

— O, bine ai venit, Harry, dar ca de obicei nu ne sincronizăm. Tocmai plecam. Dar vreau să ştii că este foarte important să vii mâine la castelul Stoke.

Marchizului i se păru că citeşte consternare pe figura lui Harry, care, după ce se dezmetici, îl întrebă:

— De ce este atât de important, unchiule?

— Sir Hupert ne-a făcu un dar nepreţuit, replică marchizul. A fost la licitaţie la Tattersall unde a cumpărat caii lui Feversham.

---

[2] 1. Trăsură înaltă, uşoară, cu patru roţi şi cu capotă pentru scaunul din faţă, putând transporta 6-8 persoane. 2. Vehicul uşor, cu două roţi, pe arcuri, cu o singură banchetă pentru persoane, tras de un cal; şaretă.

— Caii Feversham?! exclamă Harry. Am auzit că au fost vânduţi la nişte preturi exorbitante şi de aceea nici nu m-am mai deranjat să ajung acolo.

— Ei bine, sir Hupert i-a cumpărat pentru noi. De aceea mi s-ar părea ruşinos să nu fim acolo când îi va aduce.

— Desigur, unchiule, fu Harry de acord. Abia aştept să-i călăresc!

Marchizul oftă.

— Numai sir Hupert îşi putea permite să plătească preţul ăsta.

— Sunt de acord cu tine, zise marchizul; Feversham nu i-ar fi vândut dacă nu s-ar fi băgat în acele afaceri neinspirate care erau să-l ducă la ruină! A dat dovadă de inconştienţă, şi scuză-mi expresia, prostie, mai zise el.

— Totul s-a dovedit a fi în avantajul nostru, remarcă Harry. Îi sunt recunoscător lui sir Hupert pentru că i-a adăugat grajdurilor noastre, care nu sunt cu nimic mai prejos de cele ale lui Feversham! Nu mai trebuie să-ţi spun eu, cred, ştii bine!

— Este un compliment care mă umple de bucurie! zise marchizul.

Urmă un moment nefiresc de tăcere şi marchizul avu impresia că Harry ar fi vrut să i se destăinuiască. Pentru a-l împiedica s-o facă, el îi spuse:

— Îmi pare rău, nepoate, dar am întârziat deja, aş vrea să mai discutăm despre ultimele achiziţii ale lui sir Hupert şi despre Stoke, dar trebuia să fiu la duce de o jumătate de oră.

El se şi îndreptă spre uşă şi observă că Harry părea că se ţine după el.

— Vei fi acasă la cină, unchiule Maurice?

— În seara asta nu, băiete.

Când ajunse în hol observă că trăsura era deja pregătită şi-l aştepta. Se urcă în ea mai hotărât ca niciodată să se îndrepte spre Clubul White. Spera să-şi întâlnească acolo prietenii care ar fi putut să-i spună mai multe despre Harry şi apropiata lui căsătorie cu actriţa. Trăsura marchizului se îndreptă spre strada Berkeley apoi intră în piaţa Piccadilly. Marchizul se trezi rugându-se să i se ofere posibilitatea de a-l împiedica pe nepot să facă o mare greşeală.

CAPITOLUL 3

Sir Hupert ajunse la casa lui din Berkeley Square în jurul orei şapte. Când intră în hol, majordomul îi şi spuse:

— Înălţimea sa se află în birou, sir.

Gândindu-se că se întâmplase ceva rău, căci altfel marchizul n-ar fi sosit la asemenea oră, sir Hupert se îndreptă spre biroul său. Marchizul citea un ziar, pe care-l lăsă să-i cadă din mână când el apăru.

— Ai întârziat atât de mult, dragul meu, încât începusem să-mi fac probleme!

— Am fost în Chinatown, îi răspunse sir Hupert, şi am adus nişte achiziţii foarte interesante pe care abia aştept să ţi le arăt.

Puse pe o măsuţă pachetul pe care-l avea în braţe, dar apoi se opri un moment privindu-l fix pe marchiz.

— Bănuiesc că ai ceva să-mi spui!

— Am zise marchizul a cărui supărare se simţea şi din glas, dar aş vrea să văd mai întâi lucrurile despre care-mi spuneai!

— Cred că ar fi cel mai bine să bem ceva, zise sir Hupert, apoi se duse direct la dulapul cu băuturi de unde scoase o sticlă de şampanie şi turnă în două pahare.

— Mi-am închipuit că vei simţi nevoia unui pahar de şampanie în seara asta, după noutăţile pe care le-ai aflat şi le-am spus servitorilor s-o pună la gheaţă.

— Eşti foarte atent la toate, ca de obicei, remarcă marchizul.

Sir Hupert se îndreptă spre măsuţa pe care pusese pachetul. Era împachetat destul de grosolan, dar reuşi să-l desfacă imediat. Ridică din el cu mare grijă o statuetă a lui Krishna, zeul hindus al dragostei. Era sculptată în aur cu diferite pietre preţioase.

— Îmi place! exclamă marchizul.

Dar abia atunci realiză sir Hupert că nu era cel mai indicat moment pentru a-i arăta marchizului zeul dragostei, aşa că se grăbi să scoată altceva din pachet. Scoase un elefant din cuarţ roz, care pe fildeşi avea câte o perlă.

Marchizul îl privi cu aceeaşi încântare.

— Nu pot să înţeleg, zise el, cum un amărât de căpitan de navă are asemenea gusturi rafinate, remarcă marchizul.

— Bănuiesc că a primit ceva educaţie, poate de la predecesorii lui, îi răspunse sir Hupert. Cred că-ţi va plăcea cel mai mult cel de al treilea obiect pe care l-am adus şi care era ceea ce-mi lipsea din colecţie.

El scoase un Bodhisattva sculptat din lemn, care aparţinuse dinastiei Sung încă din anul 960. Lemnul nu avea nici o crăpătură, iar culorile erau foarte vii. Sir Hupert privi statueta cu încântare, iar marchizul îl întrebă:

— Asta este tot?

— Pentru moment, da. Va mai fi un obiect dar despre ăsta îţi voi vorbi mai târziu.

El scoase de pe fundul pachetului o sticluţă pe care o aşeză cu grijă lângă cele trei obiecte de pe masă.

Marchizul o privi curios, dar înainte ca el să apuce să spună ceva, sir Hupert zise:

— Acum, Maurice, este rândul tău. Ce ai aflat?

— Am fost la club, începu acesta. Am plecat repede tocmai pentru ca să evit ca Harry să-mi povestească despre căsătoria lui. Iar când am ajuns la club am aflat că avea toate motivele să se grăbească să-mi spună.

— De ce? întrebă sir Hupert curios.

— L-am văzut pe prietenul tău, lordul Charles Graham, şi mi-a spus şi mie ceea ce ai aflat tu la Tattersall.

— Asta puteam să-ţi spun chiar eu, nu era nevoie să te duci acolo, zise sir Hupert. Alte informaţii ai mai primit?

— Pentru ca să mă asigur că nu este o confuzie, continuă marchizul, l-am rugat pe Graham să se ducă la actriţa lui, celebra Rosie, să afle dacă mai ştie şi altceva.

Văzând figura marchizului, sir Hupert înţelese că Rosie venise cu detalii.

— Şi, ce-a zis Rosie? întrebă sir Hupert nerăbdător.

— Am aşteptat în trăsură în timp ce Graham a urcat în apartamentul ei, să afle dacă mai avea alte informaţii.

Observând figura prietenului său, sir Hupert înţelese că femeia avusese şi altceva de spus.

— Ei, ce-a zis? îl întrebă el văzând că marchizul nu spune nimic.

— Actriţa, zise marchizul în cele din urmă, i-a spus că dimineaţa a fost repetiţia la piesa în care ea joacă alături de Camille Clyde.

După terminarea repetiţiilor, Camille s-a lăudat cu căsătoria ei care va avea loc duminică seara sau luni dimineaţa.

— A invitat pe cineva la eveniment? întrebă sir Hupert.

Marchizul scutură din cap.

— Nu, i-a spus lui Graham că se va desfăşura în secret. După ceremonie îşi va invita prietenii să bea în sănătatea ei.

Vocea marchizului părea că se diminuează la fiecare vorbă pe care o rostea. Apoi, el izbucni în lacrimi:

— Hupert, te rog învaţă-mă ce să fac!

— Am răspunsul pregătit, spuse sir Hupert, ascultă-mă cu atenţie.

— Sunt atât de fericită! îi spuse Tereza tatălui ei.

Era vineri iar după-masă Tereza şi sir Hupert porniră spre palatul Stoke. Erau doar ei doi în faetonul cel nou al lui sir Hupert de care acesta era foarte mândru.

Marchizul şi Harry călătoreau într-un alt faeton care pornise cu două ore înainte.

— Cu cât scot mai devreme băiatul din Londra cu atât mai bine! i se spovedise marchizul lui sir Hupert. Îl las pe Harry să conducă faetonul pentru că având de condus trei cai va avea probleme şi nu se va gândi la ale lui.

Sir Hupert considerase că era o idee excelentă. Iar el se bucură de orele pe care avea să le petreacă în compania fiicei sale, şi începu prin a-i povesti care fusese contribuţia lui la proiectul faetonului, îi vorbi despre arcurile, roţile şi suspensiile acestuia.

— Dacă este tras de cai bine hrăniţi şi odihniţi nu mă poate întrece nimeni la nici o cursă!

Tereza începu să râdă.

— Tu câştigi întotdeauna, tată!

— Sper c-o s-o pot face şi săptămâna asta! zise sir Hupert.

— Ce vrei să faci, tată?

— Tocmai asta voiam să fac acum, draga mea şi am nevoie de ajutorul tău în acest scop.

— Sunt sigură că ai un plan grozav; abia aştept să-l aflu!

— Sper să-l consideri tot aşa după ce ţi-l voi destăinui, zise sir Hupert, pe un ton misterios.

Tereza îl privi pe sub gene, întrebându-se ce pusese la cale tatăl ei.

Privindu-l ea ştia întotdeauna când plănuia ceva căci figura lui căpăta un aer aparte. Tereza se mai minună încă o dată ce chip armonios avea tatăl ei. Chiar şi puţinul păr alb de la tâmple îi stătea foarte bine.

— Ei bine, tată, zise ea lasă-mă mai întâi să te felicit pentru faeton. Va trebui însă să găseşti pe cineva care să vrea să concureze cu noi, căruia să-i demonstrezi că-l vei învinge!

Sir Hupert începu să râdă.

— O să-ţi arăt una dintre inovaţiile mele, zise el. Un loc special pentru amplasarea pistoalelor, pe fiecare parte a faetonului.

— Presupun, zise Tereza că te gândeşti la hoţii de drumul mare, dar cred că văzând cât de elegant este, se vor sfii să-l atace, închipuindu-şi că deţine şi un sistem de pază corespunzător.

— Nu se ştie niciodată, replică sir Hupert, căci de la terminarea războiului au apărut foarte mulţi tâlhari, care atacă unde şi când nu te aştepţi.

— Presupun că sunt din rândul acelora care au revenit în Anglia pentru a-şi găsi de lucru, ceea ce este puţin probabil în situaţia economică precară a ţării, zise Tereza cu voce joasă, şi cred că nu li s-a dat nimic pentru anii în care au luptat pentru ţară.

— Mă tem că ai dreptate, spuse sir Hupert. Este o ruşine că acei oameni care au luptat în armată n-au primit nici un fel de pensie, mai ales cei care au fost răniţi. Aceştia trăiesc din mila trecătorilor sau mor de foame.

— Nimeni n-a ridicat problema lor în parlament, îl întrebă Tereza.

— Am auzit câte ceva în acest sens, replică sir Hupert, dar nimic convingător. De fapt, nimeni nu le-a dat atenţie.

— Tată, dar şi tu iei cuvântul adesea în parlament, cred că pe tine vor fi obligaţi să te asculte.

Sir Hupert îi zâmbi.

— Eu prefer să mă ocup de vapoarele mele, fata mea.

— Şi eu am aceeaşi preferinţă, zise Tereza. Asta ne aduce înapoi la întrebarea dacă îmi vei îngădui să te ajut în munca ta, ca şi cum aş fi un fiu al tău?

— În momentul de faţă mă poţi ajuta cu altceva, draga mea, zise sir Hupert. Voi vedea dacă eşti destul de isteaţă pentru a realiza ceea ce-ţi cer.

— Este o provocare pe care sunt gata s-o accept, zise Tereza. Despre ce e vorba?

Sir Hupert îşi privi fiica cu vădită încântare, spunându-i:

— Aş vrea să-l salvăm pe tânărul Harry Lanbourne care este pe punctul de a se face de ruşine şi de a-l transforma pe unchiul său în cel mai nefericit om de pe pământ.

— Ce-a făcut contele? Deşi nu l-am cunoscut mi l-ai dat mereu de exemplu, iar pentru mine el este simbolul perfecţiunii.

Tatăl ei nu zise nimic, aşa că Tereza continuă:

— Când Harry se afla sub comanda ducelui de Wellington erai la fel de încântat ca şi unchiul lui! Iar eu la vremea aceea eram

invidioasă pe el pentru că, femeie fiind, nu puteam merge la război şi să obţin medalii pentru vitejie.

— Nu mi-am închipuit că tu ai putea fi geloasă pe cineva, zise sir Hupert, dar dacă astfel pui problema, înţeleg că felul în care a fost descris Harry te-a ambiţionat.

— Presupun, îi răspunse Tereza, că asta m-a făcut să fiu şi mai hotărâtă să termin cu succes şcoala, pentru ca tu să poţi fi mândru de mine.

— Şi am fost întotdeauna, draga mea, zise sir Hupert repede pentru a nu-i mai lăsa răgazul să-şi continue ideea.

Merseră câteva minute în tăcere apoi Tereza spuse:

— Aşadar, ce-a făcut Harry, tată?

— Marchizul este distrus, zise sir Hupert, pentru că a aflat de la unul dintre prietenii săi de la club că Harry intenţionează să se însoare cu o actriţă care se numeşte Camille Clyde.

— Am auzit de ea! exclamă Tereza. A venit la Bath imediat ce a început anul şcolar şi a jucat în Romeo şi Julieta. Fetele mai mari au avut voie să meargă la spectacolele ei şi au fost entuziasmate.

— Bănuiesc că este o actriţă bună, admise sir Hupert. Dar în acelaşi timp trebuie să înţelegi că o astfel de căsătorie l-ar ucide pe marchiz; nepotul şi moştenitorul lui să pună o actriţă oarecare pe locul care a aparţinut cândva mamei sale.

— Cred că mulţi vor fi şocaţi, admise Tereza, dar dacă el o iubeşte cum să-l faci să renunţe la ea?

Sir Hupert nu putu să-i răspundă la întrebare. După câteva clipe de gândire el continuă:

— Ceea ce simte tânărul Harry pentru această femeie nu este ce simte un bărbat pentru femeia cu care vrea să se căsătorească.

Tereza se gândi un moment la vorbele rostite de tatăl ei.

— Vrei să spui tată că această Camille Clyde este ca Nell Gwyn, de care regele Charles II era foarte îndrăgostit dar cu care nu se putea căsători?

— Exact asta voiam să spun, draga mea, zise sir Hupert.

— Dar regele Charles era deja căsătorit, îi răspunse Tereza, din acest motiv îi era imposibil să se căsătorească cu Nell deşi o iubea nespus de mult.

— Chiar dacă n-ar fi fost căsătorit, îi răspunse sir Hupert tot n-ar fi putut să se căsătorească cu Nell Gwyn şi nici Harry nu poate face asta.

— Chiar dacă... o iubeşte pe Camille Clyde?

— În nici un caz!

— Şi atunci... cum se va rezolva problema, tată, căci el nu va voi s-o supere şi s-o ştie nefericită.

— Există mulţi alţi bărbaţi care vor vrea s-o consoleze, aşa cum probabil c-au mai făcut-o, mormăi sir Hupert.

— Vrei să spui, tată, că ea a mai fost îndrăgostită?

— De multe ori, fata mea.

Tereza rămase o clipă pe gânduri, apoi decise:

— În acest caz, Harry nu trebuie să se căsătorească cu ea căci poate la început ei i se va părea interesant să devină contesă dar curând se va plictisi de asta şi poate şi de Harry! Apoi se va îndrăgosti imediat de altcineva!

Sir Hupert răsuflă oarecum uşurat, căci isteaţa lui fiică văzuse cum se vor derula lucrurile. El era în acelaşi timp conştient de inocenţa Terezei.

Dar se gândi că fiica lui, care luase premiu la istorie, auzise cuvântul amantă probabil din vieţile regilor şi ale curtenilor. Oricum, ea realiza care era diferenţa dintre o femeie fără importanţă cum era amanta şi soţia, cea care purta numele unui

bărbat şi era mama copiilor lui. Sir Hupert se gândi că era mai bine să treacă direct la problema lui decât să mai piardă timpul lamentându-se, aşa că îi spuse fiicei sale:

— Ceea ce vreau să faci tu, draga mea, este să-l împiedici pe Harry să facă această căsătorie nepotrivită care ar putea avea loc, după cum mi-a spus marchizul, duminică noaptea sau luni dimineaţa.

— O căsătorie secretă?! exclamă Tereza. Sunt sigură că ar fi ceva foarte palpitant.

— Este ceva care nu trebuie să aibă loc! se înfurie sir Hupert. Ştii cât înseamnă palatul Stoke pentru marchiz şi cât de mândru este de genealogia lui!

Tereza înclină din cap iar sir Hupert continuă:

— Harry este moştenitorul lui şi dacă ar face o mezalianţă ar distruge tot ce a făcut marchizul şi tot ce a avut el mai drag.

Tereza puse o mână pe obrazul tatălui, ei cu intenţia de a-l consola.

— Tată, ştiu că datorită ţie a putut marchizul să-şi revină după pierderile suferite, pentru ca mai apoi să restaureze palatul Stoke şi să-şi răscumpere casa din Berkeley Square.

— Este ce mai bun prieten al meu, zise sir Hupert şi ştii cât ţin la el. De aceea, draga mea, trebuie să-l ajutăm.

— Aşa vom face, tată, fu ea de acord, aşa că spune-mi cum vom proceda.

— Este foarte simplu, fata mea, tu trebuie să te măriţi cu Harry!

Tereza îl privi de parcă atunci l-ar fi văzut prima oară.

— Va fi o căsătorie falsă dar el va trebui să creadă că este reală! zise Sir Hubert, dar Tereza nu părea că înţelege ceea ce i se spunea.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi, tată, se plânse ea. Cum să se căsătorească cu mine dacă... este îndrăgostit de Camille Clyde?

— Acum, ascultă cu atenţie la ce-ţi voi spune, zise sir Hupert, pentru că dacă se întâmplă ceva rău, va fi un dezastru pentru marchiz care nu ne va ierta.

— Înţeleg că... desigur, tată, înţeleg, zise Tereza. Ceea ce nu înţeleg este felul în care vom realiza asta.

— Am toată încrederea în tine, zise sir Hupert şi va trebui să încercăm totul, indiferent cât va fi de greu.

— Am înţeles asta, tată, fu Tereza de acord.

— Primul lucru pe care va trebui să-l faci este să-l atragi pe Harry să încerce caii pe care i-am cumpărat de la Tattersall, care sunt cei mai buni din ţară.

— Îl voi face să se bucure de fiecare minut petrecut alături de mine! promise Tereza.

— Trebuie să înţelegi, fata mea, că un tânăr de vârsta lui Harry, care are douăzeci şi şapte de ani nu este prea interesat de fetele de vârsta ta. Am înţeles de la unchiul lui că-l plictisesc până şi debutantele şi nici măcar nu le vorbeşte dacă le poate evita.

— Dar... crezi că eu i-aş putea stârni interesul? întrebă Tereza.

— Asta depinde numai de tine, draga mea. Eu te găsesc foarte inteligentă şi o excelentă companie, desigur, după mama ta. Aş vrea să-l faci pe Harry să te remarce foarte repede, să-i facă plăcere să se afle în compania ta şi să se îndrăgostească, dacă este posibil.

Spre uimirea lui, Tereza dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— O, tată, cred că vrei prea mult! Dacă acest Harry intenţionează să se căsătorească peste două zile cum crezi că s-ar putea îndrăgosti de altă femeie atât de repede?

— Lucruri foarte ciudate se pot întâmpla într-un timp scurt, fetiţo! Nu-ţi cer decât să încerci să-l cucereşti!

— Şi în cazul în care acest bărbat care s-a îndrăgostit de o femeie de scenă, se îndrăgosteşte de mine, o fată care abia a părăsit băncile şcolii, ce vrei să se întâmple mai departe, să ne şi căsătorim?

— Asta ar fi mai mult decât am visat eu pentru tine, draga mea, dar de fapt, eu am aranjat căsătoria voastră cu marchizul... deşi va fi doar o farsă...

— Nu înţeleg, tată, insistă Tereza.

— După cum ţi-am mai spus, am primit de curând nişte comori din est, începu sir Hupert.

— Ştiu şi sunt încântătoare, tată! îl întrerupse fata, în special elefantul. După cum ai spus ar sta foarte bine în camera de zi.

— Ţi-l dăruiesc, fiica mea, ca şi pe celelalte lucruri pe care le-am cumpărat, dar va trebui să reuşeşti în acest plan, cel mai complicat pe care l-am conceput vreodată.

— Spune-mi cum este posibil, îl imploră Tereza.

— După cum ştii am primit cele trei comori de la căpitanul chinez, după care l-am întrebat în glumă dacă mi-a adus cumva şi droguri, aşa cum obişnuiesc să facă cei care se duc în est.

— Periculoasă întrebare, tată! Şi?

— Omul mi-a promis să-mi arate ceva ce n-am mai văzut vreodată.

— Despre ce era vorba? şopti Tereza.

— Omul a venit cu o sticluţă în care se află o substanţă adusă de la Beijing.

— Un drog?

— Da, unul neobişnuit. Se pare că anihilează creierul oricărei persoane care ia două picături din ea. Omul poate vorbi, se poate mişca şi executa ceea ce i se cere, dar nu este conştient de ce face pentru că nu-i mai funcţionează creierul, este ca anesteziat.

— Extraordinar! exclamă Tereza.

— Aşa am considerat şi eu, fu sir Hupert de acord. Chang Mai a chemat un băiat căruia i-a dat un pahar cu vin în care a pus două picături de drog.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Tereza cu sufletul la gură.

— Nu se vedea nimic anormal la acest băiat, dar n-a scos nici o vorbă până nu i s-a spus să vorbească. Chang Mai l-a făcut să spună: bună dimineaţa, domnule, este o zi foarte frumoasă şi bună seara, domnule, eu mă voi culca acum. Repeta vorbele pe un ton normal dar nu era conştient de ceea ce spunea.

— Extraordinar! exclamă Tereza.

Sir Hupert continuă:

— Apoi i-a spus băiatului să se aşeze pe un scaun, lucru pe care el l-a executat, apoi i s-a cerut să doarmă.

— Şi a făcut-o?

— Când am plecat băiatul dormea tun, dar căpitanul m-a asigurat că se va trezi într-o oră fără să-şi amintească nimic din ce s-a întâmplat.

— Nu pot să cred! continua să exclame Tereza: înţeleg că vrei să-i administrezi aceste picături lui Harry.

— Este singurul mod în care-l putem salva, replică sir Hupert, dar te rog să mă ierţi, iubita mea fetiţă, pentru că te implic în toate astea.

— Dar ce se întâmplă după ce se trezeşte? întrebă Tereza cu jumătate de gură.

— Asta este partea cea mai grea, admise sir Hupert. Va trebui să-i spunem că este căsătorit... cu tine.

— Şi dacă va fi foarte furios din cauza asta? Dacă se va supăra prea tare pe mine?

— Chiar dacă se va supăra, eu îl cunosc pe Harry şi ştiu că nu se va manifesta prea violent. Se va controla.

Tereza se înfioră.

— Nu-mi place ce-mi propui, tată, zise ea.

— Înţelegi desigur că va trebui să treacă câtva timp înainte de a-i spune că a fost păcălit. Ceremonia căsătoriei, care va trebui să aibă loc pentru a face totul credibil, va fi organizată şi derulată de un actor care să joace rolul pastorului.

— Am crezut că-i vei spune lui Harry imediat ce se trezeşte, sugeră Tereza.

— Acum, când ai toate datele problemei, gândeşte-te că dacă sâmbătă seara îi spunem că a fost doar o păcăleală, el se va căsători duminică cu Camille Clyde.

Tereza îşi privi uimită tatăl.

— Vrei să spui că Harry nu va afla prea curând adevărul?

— Nu văd cum altfel îl vom putea opri să se căsătorească cu ea, zise sir Hupert, şi dacă avem noroc ea va fi atât de furioasă încât va vrea să se răzbune pe el şi îi va acorda graţiile sale următorului nefericit de pe listă.

Văzând că Tereza nu mai spunea nimic şi că luase un aer dezamăgit, sir Hupert zise:

— Poate că ar trebui să încerc să găsesc pe altcineva în locul tău, fata mea, dar să încredinţezi unui străin un asemenea secret de familie este cam riscant, căci nu putem fi siguri că acesta nu va vorbi.

Nu era nevoie ca sir Hupert să facă această precizare.

Tereza ştia prea bine că tatăl ei, datorită averii sale, era mereu în atenţia presei, care abia aştepta să mai afle ceva despre el. Scriau în ziare despre tot ce făcea el.

Ei spuneau de fiecare dată că are foarte mulţi bani şi precizau şi câţi bani a mai făcut de la ultima dată când scriseseră despre el. Cam acelaşi lucru se întâmpla şi cu marchizul. Numele lui era

menţionat aproape zilnic în rubricile ziarelor şi el era şi subiectul bârfitorilor.

Cei doi îşi continuară drumul în tăcere, o vreme, apoi Tereza spuse:

— O s-o fac tată... dar va trebui să mă ajuţi, ştii doar că n-aş suporta să te dezamăgesc pe tine sau pe marchiz.

— Îţi mulţumesc, draga mea fiică, ştiam că nu mă vei dezamăgi, îi răspunse sir Hupert.

CAPITOLUL 4

Tereza rămase realmente fără cuvinte când văzu palatul Stoke. Auzise multe lucruri minunate despre el, dar nu-şi închipuise o construcţie de o asemenea măreţie. De departe părea un castel de basm. Terezei nu-i venea să creadă că este adevărat. Ea ştia desigur că fusese ridicat de Vanbrugh, arhitectul care proiectase palatul Blenheim şi castelul Howard. Marchizul dorise ca prin această construcţie impunătoare să devină mai important decât ducele de Marlborough. Acesta primise palatul Blenheim de la naţiunea care voia să-şi exprime astfel gratitudinea. Marchizul îi dăduse şi el undă verde lui Vanbrugh să construiască ceea ce credea el şi cum credea. Vanbrugh fusese fericit. El tocmai trecuse prin nişte experienţe destul de neplăcute cu Sarah, ducesa de Marlborough. Aceasta nu-l înghiţea şi se împotrivise fiecăruia dintre planurile

lui, sau după cum obişnuia el să spună, la fiecare cărămidă pe care o aşezase la Blenheim. De aceea lui Vanbrugh i se păruse o minune să poată lucra fără a fi controlat, şi să fie lăsat să dea frâu liber imaginaţiei sale de artist. Şi într-adevăr imaginaţia sa crease cea mai fantastică construcţie.

Marchizului îi creştea inima când vedea oamenii care veneau pur şi simplu să-l admire, chiar dacă nu aveau acces în interior.

Sir Hupert îi vorbi mult Terezei despre acest palat până când ajunseră pe treptele de la intrare unde erau aşteptaţi de marchiz şi de Harry.

Tereza remarcă faptul că marchizul i se adresă cu multă căldură lui sir Hupert:

— Prietene, sunt fericit că te revăd!

— Iar eu mă bucur că mă aflu aici, dragă prietene! îi răspunse sir Hupert. Ce mai faci, Harry? Am auzit că te-ai distrat destul de bine la Londra după toată plictiseala din Franţa!

Tereza îl examină pe Harry în timp ce tatăl ei i se adresa. Observă că acesta era mult mai chipeş decât se aşteptase ea. Oricum, nu-şi imaginase că era un bărbat atât de frumos. Avea un chip foarte masculin, umeri laţi, şoldurile înguste, de atlet. Ştia că era un bun călăreţ, aşa cum îl lăudase unchiul lui.

— Vă rog, poftiţi, îi invită marchizul. Este prima vizită a Terezei şi va avea multe de văzut.

— Caii au ajuns bine? îl întrebă sir Hupert pe Harry.

— Da, sir Hupert, şi vă sunt extrem de obligat pentru ei, zise Harry. Au fost deja conduşi în grajdurile despre care unchiul mi-a spus că au fost renovate.

— Ne-am consultat în privinţa renovării palatului, dar despre grajduri nici eu nu ştiu prea multe!

— Nu ştiu dacă nu cumva sunt mai luxoase decât palatul! spuse Harry râzând.

Intrară, iar Tereza se lăsă furată de frumuseţea cupolei din holul imens. Cele două rânduri de geamuri cu vitralii ajungeau aproape de tavanul pictat de o mână într-adevăr măiastră. O mulţime de cupidoni zburau în jurul lui Venus. Tereza îşi spuse că era cea mai reuşită dar şi mai ciudată construcţie pe care o văzuse vreodată. Dar când ajunse în salon şi în bibliotecă...

Aici se aflau în jur de o mie de cărţi rare colecţionate de marchiz. În momentul în care intrară în marele salon de la primul etaj, Harry i se adresă Terezei:

— Am auzit multe lucruri bune despre tine, Tereza.

— Cred că n-ai auzit nici jumătate din câte mi-au ajuns mie la urechi despre tine... Iar pe măsură ce am aflat tot mai multe mi-am spus că dacă măcar jumătate din ce am auzit este adevărat nu eşti un om ca toţi ceilalţi ci un erou de basm.

Harry începu să râdă.

— Te asigur că sunt un om obişnuit şi mă bucur din plin de cele lumeşti. Dar acum sunt foarte fericit pentru că voi avea ocazia să călăresc acei cai minunaţi pe care ni i-a trimis tatăl tău.

— Şi eu îmi doresc acelaşi lucru, zise Tereza.

Ea înţelese din felul în care o privea Harry că o considera prea lipsită de experienţă pentru a călări astfel de cai. De aceea, îi spuse:

— Tocmai asta voiam să fac, chiar dacă nu mă crezi.

— N-aş îndrăzni! exclamă Harrry. Dar trebuie să ai în vedere că sunt căi foarte tineri cărora le place să fie conduşi de o mână puternică.

Tereza zâmbi. Cei care o vedeau aveau impresia, tocmai pentru că era mică de statură, că nu poate face nimic singură şi trebuia ajutată. Dar nu exista provocare mai mare pentru ea decât să

strunească un cal nărăvaş. Exact ca aceia pe care-i achiziţionase tatăl ei. Ea nu avea de gând să se certe cu Harry ci numai să-l facă conştient de prezenţa ei, aşa cum îi sugerase tatăl ei.

— O să-ţi spun ce mi-ar plăcea să fac, zise ea. După-masă poate vom putea călări, dacă acei cai noi nu sunt obosiţi.

— Dar au venit de ieri, cum ar putea fi obosiţi? S-au odihnit bine şi tot personalul de serviciu s-a îngrijit de ei.

— În acest caz, să pornim cât mai repede!

Tereza ştia că el mai are încă dubii în privinţa capacităţii ei de a călări astfel de cai, dar nu mai zise nimic.

— Poate ai vrea să ne uităm în grajduri să vedem ce cai se mai află acolo, o invită el.

— Deci refuzi provocarea mea? îl întrebă Tereza. Tocmai voiam să-l rog pe tata să organizăm o cursă mâine, cu sărituri peste obstacolele pe care am auzit că le-a ridicat pe hipodromul pe care-l construieşte unchiul tău.

— Se pare că eşti mai bine informată decât mine, Tereza! Nici n-am ştiut ele toate astea!

— Atunci când stai la ţară şi vrei să participi la o competiţie, trebuie să fii foarte bine antrenat, zise ea.

Harry o privi printre gene.

— Mi se pare mie sau îmi reproşezi şi tu ca şi unchiul că stau prea mult la Londra? Mi se pare amuzant după ce am stat atâta vreme peste hotare.

Harry făcu o pauză apoi adăugă:

— Iar englezoaicele sunt atât de nostime!

El o privi într-un fel anume din care Tereza înţelese că şi ea intra în această categorie. Dar era sigură că el se gândea în momentul acela la frumoasa cea cu părul roşu, Camille Clyde.

— Este adevărat. Dar mi s-a spus că nu suntem la fel de spirituale sau isteţe ca franţuzoaicele.

Era evident că Harry nu-şi pusese această problemă. Tereza observă că el rămase o secundă descumpănit. Dar Harry îşi reveni imediat:

— Poate că este o greşeală ca o femeie frumoasă să fie şi deşteaptă. Ar contrazice în permanenţă pe oricine şi frumuseţea ei ar deveni o sursă de iritare.

— Sau poate l-ar stimula pe bărbat să facă mai mult, poate l-ar îndemna să ajungă pe culmile profesiei sale.

Apoi, cu o voce scăzută pentru a nu fi auzită de tatăl ei Tereza continuă:

— Aşa a făcut mama şi de aceea succesul tatălui meu i se datorează în mare parte.

Ei i se păru în momentul acela că Harry părea surprins.

Dar ea vru să schimbe subiectul şi începu să admire picturile din acea încăpere. Ştia multe despre artă de la mama ei ca şi de la şcoală. Cunoştea multe povestiri despre artişti, putea să le comenteze stilul. În timp ce vorbea era conştientă că Harry o asculta surprins.

Când merseră la masă ea începu să admire tapiseriile de pe pereţi, apoi îl felicită pe marchiz pentru alegerea mobilierului, în special a scaunelor.

Îşi aminti că tatăl ei le răscumpărase de la altcineva, care le cumpărase de la marchiz cu douăzeci de ani în urmă. Marchizul luă aprecierile ei ca pe un compliment.

— Aţi dat dovadă de mare măiestrie, înălţimea voastră, zise ea, aţi renovat palatul astfel ca să arate exact aşa cum l-a proiectat Vanbrugh.

— Aş vrea să cred că aşa este, replică marchizul. Dar de ce ai devenit dintr-o dată atât de formală? Până acum îmi spuneai unchiul Maurice.

— Ştiu asta, zise Tereza zâmbind. Dar întrucât abia ţi-am cunoscut nepotul mă gândeam să nu considere că abuzez de atributele care sunt doar ale lui.

Începură să râdă, iar Harry zise:

— Sunt fericit să-l împart cu tine pe unchiul Maurice, atâta vreme cât nu revendici vreo pretenţie asupra palatului Stoke.

— Îţi promit că n-o să fac asta, răspunse Tereza. Şi aş vrea să vezi şi casele noastre, ba mai mult vapoarele tatei.

— Cu mare plăcere! zise Harry.

— În acest caz trebuie să vii cu noi la Liverpool, zise sir Hupert, şi o să-ţi arăt toată flota mea.

— O voi face cu cea mai mare plăcere, replică Harry.

Masa fu delicioasă iar când se termină Tereza fugi să se schimbe în costumul de călărie. Până în momentul acesta totul mersese conform planului.

Tatăl ei şi marchizul erau foarte mulţumiţi de tot ce făcuse ea.

Când coborî Tereza îi găsi pe cei trei bărbaţi aşteptând-o în bibliotecă. Marchizul le arăta o nouă achiziţie, un tablou expus deasupra şemineului, pe care-l achiziţionase la o licitaţie de la Christie's. De cum văzuse acest tablou îşi spusese că era o piesă care trebuia să se adauge la valoroasa lui colecţie. Tereza admiră tabloul, apoi privirea ei se concentră asupra lui Harry.

— Abia aştept să ies afară, să mă bucur de soarele ăsta minunat şi să văd caii cumpăraţi de tata, de care este atât de mulţumit.

— Eu voi veni mâine cu voi, zise sir Hupert, pentru că acum am ceva de discutat cu marchizul, aşa că voi doi puteţi pleca.

— Caii sunt la intrarea din faţă, zise Harry, dar dacă te-ai răzgândit, am ordonat să se aducă şi un alt al pe care sunt sigur că poţi călări liniştită.

— Înţeleg ce spui, Harry, dar chiar dacă sunt femeie insist să călăresc pe unul dintre cei trei cai.

Harry luă o mină de om disperat şi nu mai zise nimic.

Dintr-o privire, Tereza realiză că Harry alesese pentru ea un cal foarte bine dresat. De aceea, ea alese un altul pe care grăjdarii abia reuşiseră să-l domolească. În ciuda protestelor lui Harry, ea reuşi să salte în şa. Apucă frâiele şi se aşeză mai bine, controlând animalul. Numai în momentul acela ea realiză că Harry făcea eforturi să-şi struneasca animalul. Porniră spre parc în timp ce calul Terezei tot mai încerca să-şi manifeste împotrivirea. După vreo oră de mers, când deveniră stăpâni pe animalele pe care le călăreau, Harry îi spuse:

— Te felicit, Tereza! N-am văzut o altă femeie care să călărească aşa de bine ca tine.

— Mulţumesc, sir! zise Tereza, mulţumită că se remarcase în ochii lui.

— Insist că n-am mai văzut vreo femeie care, deşi pare atât de fragilă, poate să stăpânească un cal nărăvaş ca acesta!

— După cum îi spuneam adesea tatălui meu, chiar dacă am moştenit fragilitatea mamei mele, am moştenit creierul lui dar şi încăpăţânarea.

Tereza oftă.

— Îmi pare atât de rău că nu sunt băiat şi nu ştiu cum să-l conving pe tata să mă lase să intru în afaceri.

— Chiar te interesează? o întrebă Harry uimit. N-aş fi crezut că o femeie, mai ales una atât de frumoasă ca tine ar putea fi interesată de afaceri.

— Ştiu multe despre vapoare şi călătorii, zise Tereza, şi aş vrea să învăţ şi mai multe, mi se pare un domeniu fascinant!

— Nu mi se pare o idee prea grozavă, zise Harry, nu este muncă pentru o femeie.

Şi tot aşa discutând şi argumentând, se întoarseră la palat. În timp ce se ducea în camera ei pentru a se odihni, Tereza îşi spuse că era pe drumul bun. De data asta era convinsă că Harry ştia acum că ea are dreptate în multe privinţe. După ce se odihni îşi schimbă rochia. Intrară toţi patru în fiecare încăpere, marchizul fiind fericit să le arate frumuseţile palatului. Iar acum era evident pentru toţi că sir Hupert era cel care adusese palatul la splendoarea de acum.

La cină Tereza aduse în discuţie problema concursului de echitaţie şi a obstacolelor pe care marchizul pusese să fie ridicate. Când sir Hupert le spuse cât erau de înalte, Harry exclamă:

— Cred că sunt prea înalte pentru o femeie!

Sir Hupert îl privi cu scepticism şi-i spuse:

— Cred că ai realizat în după amiaza asta ce fel de călăreţ este fiica mea. Îmi seamănă, iar pentru mine nici un obstacol n-a fost prea înalt.

— Cred că... începu Harry, dar văzând cum îl priveşte Tereza, el zise: bine, ai câştigat! Dar dacă o să faci vreo căzătură urâtă, va fi problema ta, să nu dai vina pe mine!

— Nu, va fi doar vina mea, zise Tereza, iar tu va trebui să admiţi că bărbatul nu este chiar atât de grozav precum crede.

— Ce mare problemă sunt femeile astea!, zise Harry ca pentru sine, mai ales cele care vor să intre în domenii prin excelenţă masculine. Cred că în curând vom avea femei jocheu, soldat şi marinar!

Tereza continuă să-l provoace:

— Cred că ţie, ca tuturor bărbaţilor, ţi-e teamă că dacă o femeie are ocazia poate demonstra că îţi este nu numai egală ci superioară!

Cei trei bărbaţi începură să râdă, iar Tereza, simţindu-se încurajată, continuă:

— Mai avem de aşteptat dar în curând noi femeile vom demonstra că putem conduce lumea, la fel de bine ca voi, bărbaţii!

— Dar o faceţi deja, din pat, de mii de ani; oricum nu veţi depăşi acest nivel! zise marchizul.

Şi discuţia continuă pe această temă până când sir Hupert se retrase, sub pretext că este foarte obosit, iar Tereza îl urmă. În timp ce urcau scara spre încăperile care le erau rezervate, sir Hupert îi spuse Terezei privind-o cu admiraţie:

— Sunt atât de mândru de tine, fata mea, încât nici nu-mi mai pare rău că n-am avut un băiat!

Tereza îşi sărută tatăl, îi spuse noapte bună şi intră în camera ei unde nu putu să adoarmă mult timp gândindu-se la seara plăcută pe care o petrecuse. Dar mai presus de toate, se gândea la Harry.

Abia acum putea să înţeleagă mai bine de ce era atât de îngrozit marchizul de ideea că Harry s-ar căsători cu o actriţă cu care, de fapt, el n-ar avea nimic în comun. Iar ea se convinsese că toate acele lucruri frumoase pe care ducele de Wellington le spusese despre el erau adevărate. Putea fi un conducător foarte bun şi putea alcătui planuri strategice cu care să-şi scoată oamenii din dificultate. Iar acum el se putea afla în situaţia în care să-şi ajute ţara pe timp de pace. Era păcat ca un asemenea bărbat să-şi piardă serile la teatru aşteptându-şi soţia să termine spectacolul. Era un bărbat capabil care trebuia să-şi folosească puterea şi cunoştinţele la îmbunătăţirea legislaţiei, sau în parlament. Apoi, din cauza oboselii acumulate peste zi, Tereza adormi adânc.

Dimineaţa, Tereza se scula devreme pentru a merge la călărie cu Harry. Tatăl ei nu-i însoţi sub pretext că voia să-şi păstreze energia pentru cursa de după amiază. Tereza şi Harry porniră la răsăritul soarelui. Natura părea că se bucură alături de ei de această plimbare pe care o făceau, păsărelele cântau fericite, iar florile de primăvară îşi înălţau capetele din iarbă. Terezei îi făcea plăcere să fie alături de el, să se dueleze în vorbe, să se întreacă la fel ca în prima zi. Nici unul nu câştigase, aşa că pe drumul de întoarcere erau amândoi mulţumiţi că făcuseră o plimbare plăcută. Cât despre cai, se ridicau la înălţimea aşteptărilor.

După-amiază, spre încântarea Terezei, tatăl ei câştigă cursa cu obstacole. Tereza se lăsase întrecută atât de sir Hupert cât şi de Harry, dar numai cu o lungime de cal. Sir Hupert era foarte încântat iar Harry îl felicită.

— M-aţi întrecut, sir Hupert, dar îmi voi lua revanşa.

— Aş pune succesul pe seama experienţei dragul meu, este ceea ce-ţi lipseşte ţie în tot ce faci, în afaceri, în viaţa de zi cu zi, sau în planificarea ofensivei împotriva inamicului.

— Este adevărat, admise Harry, abia acum văd de unde şi-a câştigat Tereza experienţa, ca şi inteligenţa, de altfel.

— Este un compliment pe care-l primesc cu mare plăcere în numele fiicei mele, zise sir Hupert vădit încântat.

— Mi-aş fi dorit să vă pot învinge, zise Tereza, dar poate voi reuşi într-una din zilele următoare.

Bărbaţii începură să râdă şi glumele continuară pe tot drumul de întoarcere. Numai când se îmbrăcă pentru cină, Tereza îşi aminti ce eveniment trebuia să aibă loc în seara aceea.

Marchizul îi spuse cu vădită încântare prietenului sau Hupert:

— Dragă amice, lucrurile merg mai bine decât ne-am fi aşteptat între cei doi tineri, încât aş fi gata să-ţi propun să mai aşteptăm o zi dar Charles Graham spunea că Harry va trebui să plece spre Londra dis-de-dimineaţă.

— M-am gândit şi eu la asta, zise sir Hupert.

— Înainte de a pleca din Londra am aranjat cu un actor să vină să joace rolul preotului. I-am promis foarte mulţi bani şi am trimis o trăsură să-l aducă.

— Cred că ar fi un dezastru dacă Harry l-ar recunoaşte, ceea ce nu este imposibil având în vedere că s-a cam învârtit în lumea lor.

— Este puţin probabil, spuse marchizul, mi-a luat câtva timp ca să găsesc un om de încredere, mai puţin cunoscut, pe care l-am plătit corespunzător.

Sir Hupert oftă.

— Mă simt atât de bine aici, şi mi-aş fi dorit să nu fi fost necesar să facem aceste lucruri.

Marchizul se uită în jurul său.

— Îţi poţi imagina toate astea, castelul, condus de o femeie al cărei singur scop este să arate bine în lumina reflectoarelor?

— Bănuiesc că este totuşi o actriţă bună, îndrăzni sir Hupert.

— Abia bâiguie cuvintele care au fost scrise de altcineva mai inteligent decât ea, femeia asta nu va fi niciodată mai mult decât un papagal! zise marchizul revoltat.

— Ai dreptate, prietene, şi de aceea vom face totul pentru a-l salva pe tânărul Harry.

— Cred că este singura soluţie, altfel, luni va fi prea târziu.

— Da, ai dreptate, oftă sir Hupert.

Tereza era pregătită pentru cină când tatăl ei bătu la uşă.

— Draga mea, aş vrea să vorbim între patru ochi înainte de a coborî.

Camerista care o ajuta să se îmbrace ieşi repede din încăpere.

— Ce s-a întâmplat, tată? întrebă Tereza.

— Până acum, nimic, îi răspunse sir Hupert, dar după cum ţi-am spus, marchizul va aduce un actor care să oficieze căsătoria şi s-a ocupat de toate, în cele mai mici detalii.

Tereza îl asculta.

— A scos chiar şi licenţa de căsătorie, esenţială pentru o căsătorie legală.

Căci Harry în momentul în care va afla că a fost păcălit va face totul pentru a găsi un punct slab de care să se agaţe, pentru a demonstra că este vorba despre o căsătorie ilegală. Ar putea chiar să-i dea în judecată. Iar dacă acest lucru se va întâmpla, marchizul va trebui să-i explice că nu fusese decât o farsă. Şi bineînţeles va izbucni scandalul de rigoare. Sir Hupert, care-i urmărea gândurile, îi spuse:

— Ceea ce va trebui să faci tot tu, draga mea, şi îmi cer scuze încă o dată că te implic în astfel de situaţii, este ca Harry să fie convins că s-a înfăptuit ceva legal. Poate la început va fi supărat sau decepţionat, dar n-ar fi bine să-i povestească toate astea şi Camillei Clyde.

Sir Hupert făcu o pauză apoi continuă:

— De fapt, sunt aproape convins că va accepta situaţia, iar când îşi va da seama că nu este îndrăgostit de acea femeie ci de tine, îi vom spune adevărul.

— Dar n-ar fi mai bine, tată, să-i vorbeşti ca între bărbaţi, să-l faci să înţeleagă că prin gestul lui l-ar răni foarte tare pe marchiz... Poate ar fi mai bine aşa. Nu este exclus să renunţe de bunăvoie.

Sir Hupert păru că se gândeşte câteva clipe.

— Da, s-ar putea întâmpla asta. Dar tot atât de posibil este ca Harry să se supere foarte tare că intervenim în viaţa lui. Asta-l va face să se ducă direct la Londra şi să se căsătorească cu acea femeie. Ar face asta numai pentru a-şi dovedi sieşi că este îndeajuns de bărbat pentru a decide singur asupra viitorului său.

Iar Tereza ştia că exista şi aceasta posibilitate. Începuse să-l cunoască pe Harry şi ştia că este un om hotărât şi puternic. Chiar dacă era foarte tânăr, semăna cu tatăl ei, avea aceeaşi voinţă. Iar un asemenea om, o dată ce s-a hotărât să facă un lucru, este cam greu să-l mai schimbi. Cu un oftat, ea spuse:

— Ai dreptate, tată, ştiu că trebuie să continuam, dar... nu în acest fel!

— Nici eu nu sunt convins că este cea mai bună soluţie, draga mea, dar singura. Nu putem refuza ajutorul nostru marchizului care se afla la ananghie.

— Nu, desigur, nu, replică Tereza. Îl iubeşte pe Harry şi acest palat.

— Iar eu te iubesc pe tine, nepreţuita mea fiică! Nu te-aş fi implicat în acţiunea asta dacă n-aş fi ştiut că marchizul ar fi distrus de această căsătorie. Când mă gândesc cât a luptat în ultimii ani, şi toate realizările lui să treacă în posesia unei femei care să nu le aprecieze!

— Dar Harry nu înţelege asta? întrebă Tereza.

— Bărbaţii sunt ciudaţi, draga mea. Şi chiar dacă par foarte puternici, o femeie deşteaptă îi poate face să joace după cum le cântă ea, îi poate determina să facă lucruri de care apoi să se ruşineze.

În timp ce vorbea sir Rupert îşi privea fiica întrebându-se ce fel de bărbat era acela care putea să nu se îndrăgostească de ea. Tereza nu era numai o fată frumoasă, cu ochii mari şi părul blond. Mai

avea ceva ce în ochii lui sir Rupert era unic. Era ceva ce el ştia că va constitui o mare atracţie în ochii tinerilor din înalta societate, imediat ce fiica lui îşi va face intrarea acolo.

— Nu va trebui să afle nimeni ce se întâmplă aici, zise sir Hupert, nu vreau să-ţi fie afectată reputaţia cu astfel de lucruri.

Tereza îl linişti.

— Nu-ţi face probleme, tată, sunt sigură că Harry, când se va trezi la realitate, va înţelege că ceea ce aţi făcut tu şi marchizul este din dragoste pentru el. Mai ştiu că el simte lipsa mamei lui şi deşi unchiul Maurice a fost foarte apropiat de el, n-a putut suplini lipsa părinţilor. El n-a avut măcar unul dintre părinţi alături, aşa cum te-am avut eu pe tine.

Sir Hupert se simţi foarte măgulit de vorbele fiicei sale. El o sărută pe obraz.

— Cred că actorul pe care-l aşteptăm a sosit deja şi oficierea va trebui să înceapă destul de repede, fără să mai pierdem timpul.

Din cuvintele tatălui ei Tereza înţelese cât de mult îi displăcea ceea ce trebuia să facă, ştiind că trebuia să inducă în eroare un tânăr la care ţinea atât de mult. Dar, ca şi marchizul, nu întrevedea o altă cale de a-l împiedica pe-Harry să facă o căsătorie care fără îndoială avea să fie un fiasco. Iar asta ar fi însemnat sfârşitul lui.

După ce plecă tatăl ei, Tereza se mai privi o dată în oglindă. Era îmbrăcată într-o rochie albă, de muselin, pe care o cumpărase, cu contesa pentru primul bal la care avea să participe. Pe decolteu era ornată cu flori mici de mătase tot albe, ce aveau în mijloc câte un diamant.

Pe cap avea o coroniţă cu aceiaşi trandafiri de mătase şi diamante. Astfel îmbrăcată, Tereza putea fi foarte uşor confundată cu Zeiţa Primăverii, care păşea în Ţara Soarelui Răsare.

În timp ce cobora scările ea se întrebă dacă Harry o va admira. Dar în sinea ei era convinsă că toate gândurile lui se îndreptau spre o anume persoană cu părul roşu, spre actriţa care-l aştepta la Londra.

Când intră în salon observă că sir Hupert îi adresase marchizului o întrebare la care acesta clătinase din cap; cu siguranţă îl întrebase dacă sosise actorul.

Tereza se gândi, fără să vrea, cu bucurie la faptul că a doua zi dimineaţa avea să călărească din nou cu Harry şi se rugă în sinea ei ca acesta să nu se supere prea tare pe ea pentru farsa la care fusese nevoită să participe.

CAPITOLUL 5

Cina se sfârşi. Tocmai râdeau de o glumă a lui sir Hupert când majordomul se apropie de marchiz şi-i spuse ceva la ureche, apoi îi dădu un bilet. Tereza îşi închipui că omul îl informa despre sosirea actorului. Inima ei începu să bată tare, mai ales când înainte de a se ridica de la masă marchizul le spuse:

— Vreau să vă tratez cu ceva special, dragii mei.

— Despre ce este vorba? întrebă sir Hupert.

— Maiestatea sa mi-a dat înainte de plecarea de la Londra o sticlă de Porto şi mi-a spus că este cel mai bun vin pe care l-a băut

vreodată. Vreau să-l gustaţi şi să aflu părerile voastre, dar mai precis vreau să verific dacă regele a avut dreptate.

Toţi începură să laude pentru că ştiau că regele are întotdeauna dreptate. Marchizul aduse o carafă în care susţinea că se află vinul de Porto şi turnă în patru pahare. Tereza îşi imagină că el turnase deja cele două picături de licoare în paharul lui Harry.

— Pentru ce vom toasta? întrebă sir Hupert.

— Să nu toastăm pentru o persoană anume, ci... pentru acest superb palat, propuse Tereza. Ştiu că în fiecare an se procedează astfel, iar unchiul Maurice îl face să arate şi mai frumos decât în anul precedent.

Marchizul ridică paharul.

— Pentru palatul Stoke!

Tereza luă o singură înghiţitură din paharul ei, dar observă că tatăl ei şi marchizul dăduseră paharele peste cap. Apoi se făcu o linişte ciudată de parcă nu numai ei ci întreaga casă aştepta să vadă ce se va întâmpla. Cu un efort, marchizul continuă să vorbească despre palat şi despre felul în care voia să reamenajeze grădina, până când deodată amuţi. Cei trei realizară că drogul îşi făcuse efectul asupra lui Harry.

El continua să stea în scaun aşa cum făcuse tot timpul cinei, dar privirea lui părea goală. Se uita drept înainte fără a întoarce capul spre unchiul lui, care continua să facă glume. Cu o voce tremurată, marchizul îi spuse:

— Ridică-te, Harry!

Ascultător, Harry se ridică.

Marchizul îi spuse cu o voce care nu prea părea să fie a lui:

— Să mergem la capelă şi să oficiem slujba.

Sir Hupert se ridică, luă mâna fiicei sale şi o conduse spre ieşire.

— Mergi după ei, Harry! îi ordonă marchizul.

Harry nu părea conştient de ceea ce făcea.

Trecură prin pasajul care nu se mai termina şi ajunseră în cele din urmă la capelă, aflată în altă aripă a castelului. Şi aceasta fusese proiectată tot de Vanbrugh.

Tereza, care nu-şi putea lua ochii de la frumuseţile ce-o înconjurau, se lăsă condusă de tatăl ei spre altar. Observă buchetele imense de flori care se aflau peste tot. Preotul, care era de fapt un actor deghizat, îi aştepta în faţa altarului, îmbrăcat într-un superb veşmânt alb.

Sir Hupert o trase pe Tereza spre trepte şi aşteptară acolo până când marchizul şi Harry îi ajunseră din urmă.

Apoi, slujba începu. Preotul avea o figură comună, neinteresantă iar Tereza se întrebă ce fel de roluri putea să joace el pe scenă. Ea observă că actorul învăţase slujba de căsătorie pe dinafară, dar nu se sfia să mai tragă cu ochiul la pasajele mai importante. Marchizul, care era martorul lui Harry îi spuse să repete spusele preotului, ceea ce el execută foarte supus.

Tereza, extrem de nervoasă, îşi spuse şi ea partea:

— Eu, Tereza Marie Elizabeth, te iau pe tine, Edward Alexander, să-mi fii soţ de acum înainte, la bine şi la rău...

Marchizul îi întinse lui Harry un inel de logodnă pe care el i-l puse Terezei pe deget şi, spre uimirea ei acesta chiar i se potrivi. Tereza îşi închipui că inelul aparţinuse mamei lui. După ce preotul îi declară soţ şi soţie, îngenunchează pentru a primi binecuvântarea. Numai în acest moment Terezei i se făcu ruşine că cereau binecuvântarea divină pentru o farsă.

— Iartă-ne, Doamne, se rugă ea. Iartă-ne pentru această farsă... ajută-ne ca în momentul în care Harry va afla să ne ierte şi el...

Fu o rugăciune izvorâtă din inima ei.

Se ridicară şi la indicaţiile marchizului se îndreptară spre masa din biserică, unde registrul de căsătorii era deschis, şi semnară.

Tereza văzu acolo licenţa de căsătorie obţinută în mod special de către marchiz.

În timp ce ea şi Harry îşi scriau numele ea nu se mai gândi că totul nu era decât o farsă. Harry se putea convinge oricând datorită acestor semnături că totul fusese foarte real.

De aceea fu chiar fericită când marchizul spuse:

— Acum Harry, ia-ţi soţia de braţ şi scoate-o din capelă.

Absent, aşa cum fusese de la început de când îi administraseră drogul, Harry întinse mâna spre ea, fără a o privi. Tereza îl luă de braţ şi se îndreptară spre amvon împreună. Apoi, spre ieşire, iar marchizul îi spuse:

— Acum, du-o pe Tereza în birou.

Harry execută ordinul marchizului, iar Tereza îl însoţi fără un cuvânt. Biroul era o altă încăpere a palatului, la fel de somptuoasă, decorată cu acelaşi bun gust. De acolo fu rândul lui sir Hupert să preia iniţiativa. El se îndreptă spre fiica lui şi o luă deoparte.

— Acum, culcă-te, draga mea, vei afla mâine ce s-a mai întâmplat. Nu are sens să mai rămâi aici..

— Vreţi să-i spuneţi că este însurat? întrebă Tereza.

Tatăl ei încuviinţă. Apoi, când văzu că ea ezită, o conduse spre o uşă pe care o deschise pentru ca fiica lui să iasă.

— Du-te la culcare, Tereza, iar vorbele lui sunară ca un ordin, iar ea, care-şi ascultase întotdeauna tatăl execută ce i se spusese. Asta n-o împiedică să dorească să se afle alături de Harry când i se va da vestea.

Camerista o aştepta pentru a-i scoate rochia de mireasă, iar apoi Tereza se strecură în aşternuturi cu inima strânsă. Camerista suflă în lumânările care se aflau pe noptieră şi ieşi lăsând-o singură, cu

inima strânsă din cauza celor care se întâmplau în biroul marchizului. Ea-şi imagină figura îngrozită pe care o va face Harry când va afla ce i se înscenase. Pentru a se mai linişti puţin, Tereza continua să repete: „era singura modalitate prin care tata şi marchizul puteau să-l împiedice să facă acel act necugetat".

Trecu multă vreme până când reuşi să adoarmă dar chiar şi atunci îi apăreau în minte figurile celor doi, mai ales a marchizului care îi repeta: Tereza, salvează-l!

Se trezi dimineaţa când camerista începu să tragă draperiile. Soarele strălucea vesel pe cer. Camerista se apropie de patul ei şi-i spuse cu blândeţe:

— Domnişoară, alteţa sa vă aşteaptă jos, într-o oră.

Tereza o întrebă:

— Te referi la tata sau la marchiz?

— Nu, domnişoară, la domnul Harry, îi răspunse camerista. Este gata de drum şi mi-a spus să vă fac bagajele; vă ia cu dânsul.

Tereza nu mai înţelegea nimic, dar îşi spuse că era bine să nu pună prea multe întrebări. Se ridică din pat şi începu să se îmbrace. Când fu aproape gata camerista îi aduse micul dejun.

— Te rog să te duci în camera tatălui meu şi să-i spui că vreau să-i vorbesc.

— Imediat, domnişoară.

Camerista dispăru şi Tereza începu să mănânce, întrebându-se ce se întâmplase.

După câteva minute, sir Hupert apăru în camera ei.

— Tată, ce se întâmplă? Mi s-a spus că Harry mă ia cu el.

Sir Hupert închise uşa în urma lui.

— N-am ştiut că intenţionează să plece atât de devreme, altfel te-aş fi trezit eu.

— Spune-mi ce s-a întâmplat tată, îl rugă Tereza.

Sir Hupert se aşează pe un scaun.

— Am aşteptat vreo două ore pentru ca Harry să-şi revină, începu el. La început, părea nedumerit, dar apoi a acuzat o puternică durere de cap şi a întrebat de ce se află acolo.

— Şi? I-aţi spus? întrebă Tereza.

— Marchizul i-a spus că pentru a-l salva de căsătoria cu o femeie care n-ar fi niciodată acceptată la palat, a fost căsătorit cu tine. I-a arătat şi dovezile scrise pentru a-l convinge.

Tereza îşi ţinea respiraţia.

— Şi el... ce-a spus?

— La început s-a arătat surprins, zise sir Hupert, şi cred că atunci mai era sub influenţa drogului, apoi mi-a spus:

— Puteaţi avea încredere în mine.

— Am ştiut că aşa va spune, zise Tereza, cred că a fost foarte afectat că unchiul Maurice n-a avut încredere în el.

— Am încercat să-i explicăm amândoi motivul, mai ales că ne-am temut de această Camille Clyde şi puterea pe care o are asupra lui.

— A spus că asta avea de gând să facă?

— A ascultat la ce-am spus noi, zise sir Hupert, apoi s-a dus spre uşă, spunând cu un glas care parcă nu era al lui: o să plec mâine de aici.

— Unde te duci? l-a întrebat marchizul.

— Acasă la mine, acolo unde-mi este locul, i-a răspuns Harry.

Sir Hupert oftă înainte de a-şi încheia relatarea.

— Şi acolo va trebui să te duci şi tu, draga mea.

— Dar unde este casa lui? Va trebui să...? întrebă Tereza speriată.

— Bourne Hall, acolo unde a trăit familia lui Harry, la şase mile de aici, îi răspunse sir Hupert şi cred, fiica mea, că trebuie să ai curajul să-l însoţeşti aşa cum ţi-a cerut.

Sir Hupert avusese impresia că Tereza va protesta, aşa că n-o lăsă să vorbească.

— Mi-e teamă că din cauza supărării, Harry ar putea face vreo prostie. Mai trebuie să avem în vedere că acest lucru nu trebuie discutat cu nimeni şi nici să apară în ziare.

— Dacă vrei să mă duc cu Harry o voi face, tată, dar... mi-e cam teamă.

— Ştiu, draga mea, zise sir Hupert, dar când Harry va înţelege că n-ai făcut altceva decât să-l ajuţi, te va aduce aici. Noaptea trecută nu ne-am putut înţelege cu el.

Sir Hupert făcu o pauză apoi continuă:

— Iar apoi s-a încuiat în camera sa.

Fără un cuvânt, Tereza se ridică, se îndreptă spre fereastră şi rămase privind cerul senin.

După câteva minute tatăl ei spuse:

— Ştiu că-ţi cerem prea mult, draga mea, dar după cum ştii, lucrurile nu se desfăşoară întotdeauna conform planului.

— Ce spui, tată? Pe mine nu mă interesează decât un singur lucru, pe care ţi l-am mai spus, să mă laşi să lucrez alături de tine.

— Va fi un test de abilitate şi acesta, draga mea.

— Atunci nu-mi rămâne decât să sper că voi avea noroc, zise Tereza resemnându-se.

Ea îşi puse pe cap pălăria care se asorta cu rochia.

În momentul acela se auzi o bătaie în uşă şi intră camerista.

— V-am împachetat totul, domnişoară, să pun şi periile de cap tot în cufăr?

— Da, îi răspunse Tereza, cu gândurile duse departe.

După ce ieşi camerista, sir Hupert îşi privi lung fiica şi-i spuse:

— Eşti o fată curajoasă, Tereza, şi sunt foarte mândru de tine. Dar trebuie să-ţi spun ceva.

— Desigur, tată, te ascult.

Lui sir Hupert îi era greu să-şi găsească cuvintele.

— Fata mea, dacă cumva Harry încearcă să facă uz de prerogativele de soţ, trebuie să-i spui adevărul.

Pe moment, Tereza nu înţelese ce voia să spună tatăl ei. Apoi, realiză la ce se referea şi roşi.

— Eu... sunt aproape sigură... că dacă Harry e furios pe tine şi pe marchiz va fi la fel de supărat şi pe mine...

— Sunt sigur că peste câteva zile vei putea să-i spui că a fost o înscenare.

— Şi... dacă se duce direct la Londra să se însoare cu Camille?

— Marchizul s-a gândit la toate, zise sir Hupert, o va urmări îndeaproape pe actriţă ca să vadă pe unde se află şi dacă îl mai forţează pe Harry s-o ia de nevastă.

Apoi, el puse o mână pe umărul fiicei sale şi o trase mai aproape spunându-i:

— Ştiu că cer foarte mult de la tine fata mea, dar încearcă să ai situaţia sub control până ce o să-i mai treacă lui Harry dorinţa de însurătoare.

— O să încerc, tată, o s-o fac...

Sir Hupert îşi săruta fiica.

— Sunt foarte mândru de tine, draga mea, te comporţi exact aşa cum mi-aş fi dorit eu să faci în cazuri speciale ca acesta.

Peste câteva clipe Tereza cobora scările pentru a da ochii cu Harry.

Chiar dacă tatăl ei îi spusese că se comportase ca o fată foarte curajoasă, ea ştia în sinea ei că lucrurile nu stăteau aşa.

Servitorii o informară că înălţimea sa o aştepta în faeton. Tereza privi pe geam şi-l văzu aşezat pe capră, cu pălăria pe cap.

— I-am spus lui Harry să ia faetonul meu, zise sir Hupert pentru că unchiul lui are nevoie de al lui. Apoi, coborând tonul sir Hupert adăugă: marchizul se duce la Londra să afle ce mai pune la cale femeia aceea.

Tereza îşi sărută tatăl şi porni spre faeton, urmată de Rufus. Acesta dormise în pat cu ea ca de obicei, apoi o urmase pe trepte şi când dădu de soare şi de lumină începu să zburde. Majordomul urcă valizele Terezei în faeton, apoi o ajută şi pe ea să urce alături de Harry. Rufus sări după ea şi i se aşeză în poală.

Tereza luă căţeluşul în braţe, întrebându-se cum se va împotrivi mâniei lui Harry.

Fără măcar să întoarcă ochii spre uşa de la intrare, Harry porni.

Tereza făcu semne de rămas-bun tatălui ei, care-i răspunse la fel.

Ea începu să se gândească la casa lui Harry, locul spre care se îndreptau, despre care ea nu ştia decât că fusese închisă de câtva timp. Merseră într-o tăcere totală. Harry conducea faetonul cu o îndemânare pe care ea n-o mai văzuse decât la tatăl ei. Tereza abia aştepta ca Harry să-i adreseze un cuvânt, dar întârzia s-o facă. Apoi îşi spuse că dacă acesta ar fi fost grosolan sau i-ar fi adresat cuvinte de insultă, ei i-ar fi fost mai uşor. Ridică privirea şi-l examină pe sub gene şi văzu că trăsăturile lui păreau mai dure ca de obicei. Era, după cum se în vedea, extraordinar de supărat. Tereza simţi fiori de teamă de-a lungul şirei spinării. Soarele începuse să cam ardă şi se făcuse foarte cald când ea aprecie că ajunseseră la Bourne Hall. Ieşiseră din drumul principal şi o luaseră pe unul lăturalnic, fiind nevoiţi să meargă mai încet. Pe o parte a drumului se afla o pădurice care le mai oferi un pic de

umbră, apoi ajunseră dintr-o dată într-un luminiş. Harry încetini şi mai mult.

Deodată din luminiş apăru un bărbat care ei i se păru un simplu călăreţ la început. Când se apropie şi Tereza observă că acesta purta mască şi avea pistol, ea scăpă un strigăt de teamă. Mai văzu un alt bărbat, undeva în spatele unor tufişuri. Acesta apăru chiar în faţa faetonului şi Harry fu nevoit să tragă tare de frâiele cailor.

— Opriţi şi daţi-ne tot ce aveţi asupra voastră! strigă unul dintre hoţi. Pentru început o să vă iau caii!

Harry duse mâna la piept unde avea un pistol.

Când îi văzu mişcarea hoţul trase şi-l nimeni în braţ.

Tereza ţipă din nou de spaimă, iar caii care se speriară o luară la goană. Rufus începu să latre.

Hoţul încercă să-l ţintească din nou pe Harry. Înainte ca acesta s-o poată face, Tereza, amintindu-şi de pistolul ei despre care sir Hupert îi spusese că i-l pusese într-unul din buzunarele rochiei, îl trase imediat şi, cu o repeziciune şi precizie pe care nimeni nu şi le-ar fi imaginat la o femeie, îl ochi direct în piept.

Hoţul ţipă de durere şi căzu din şa. Acesta fu momentul în care valetul aflat în faeton veni pe capră lângă Harry.

— Lăsaţi-mă să conduc eu, mylord, zise acesta.

Harry veni mai aproape de Tereza, cu mâna apăsând pe rana din braţ, care începuse să sângereze şi-i spuse:

— Porneşte! Repede!

Tereza mai avu o secundă pentru a vedea calul celuilalt hoţ care o luă la goană printre copaci, cu stăpânul căzut într-o parte. Acesta se mai ţinea în şa doar pentru că avusese picioarele prinse în scări. Valetul ascultă ordinul lui Harry şi porni caii în viteză.

Tereza îl prinse cu un braţ pe Harry de umăr pentru a-l sprijini. El se rezemă de umărul ei, dar tot în tăcere.

Era evident că are dureri foarte mari şi ea se străduia să-l ţină treaz.

De parcă ar fi vrut s-o liniştească, Harry reuşi să îngaime:

— Mă simt bine şi de fapt, nu mai avem decât vreo două mile.

Drumul se lărgi deodată, iar caii o luară la trap.

Observând că Harry este pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, Tereza îl susţinu cum putu mai bine, lăsând sângele să i se scurgă în jos pe mână.

— N-ar fi mai bine să oprim? întrebă ea.

— Nu, du-mă acasă! Cât mai repede! reuşi el să spună iar Tereza înţelese că făcuse un efort să rostească aceste vorbe.

Caii alergau în cea mai mare viteză când, la un moment dat, ea văzu, spre uşurarea ei, nişte porţi înalte care se iviră pe la jumătatea drumului. Dincolo de ele se vedea o casă elegantă din cărămidă roşie, în stil elizabetan, în formă de E.

În acest timp sângele care curgea din rana lui Harry udase covoraşul de la picioarele lor şi rochia Terezei.

Ea nici nu observă când ajunseră şi caii opriră în faţa porţilor unde îi aştepta valetul lui Harry şi un alt servitor.

Banks, valetul lui Harry, veni în fuga.

— Am fost atacaţi, îi spuse Tereza. Ajută-l pe înălţimea sa dar cu mare atenţie este rănit la braţ.

— Voi avea mare grijă, mylady, răspunse acesta şi din atitudinea lui Tereza înţelese ca vestea căsătoriei lor ajunsese deja aici.

Cu greutate, Banks şi celălalt bărbat îl ridicară pe Harry din faeton şi apoi pe treptele casei.

Tereza vru să-i ajute, dar, valetul care ar fi trebuit s-o ajute pe ea să coboare fugi după cei care-l duceau pe Harry. Tereza sări din faeton, cu Rufus cu tot.

Ea nu putea să nu-l considere pe Rufus eroul acţiunii, căci dacă n-ar fi lătrat el şi n-ar fi speriat calul hoţul acesta ar mai fi tras şi al doilea glonte în Harry. Şi probabil ar fi fost mortal. La acest gând Tereza se înfioră. Urcă treptele casei în fugă apoi intră în hol. Nu ştia decât că este foarte fericită. Harry trăia.

CAPITOLUL 6

Când intră, Tereza realiză că acesta nu părea holul unei case locuite. Prin uşa întredeschisă observă că mobila era acoperită cu huse albe iar draperiile lăsate.

Vrând să urce la etaj unde probabil îl duseseră pe Harry, se întâlni cu o femeie mai în vârstă care venea spre ea cu braţele deschise.

Aceasta făcu o plecăciune şi-i spuse:

— Tocmai am auzit, mylady, că v-aţi căsătorit cu înălţimea sa. Vă doresc toată fericirea din lume, dar spuneţi-mi, este rănit cumva?

— A fost împuşcat în braţ, zise Tereza.

Femeia se dădu un pas înapoi, speriată:

— Trebuie să-l văd imediat! Ar trebui poate să vă explic, mylady, eu sunt doica lui, dar nu mai locuiesc aici, m-am retras la casa mea, care nu este departe de aici.

— În acest caz, doică, sunt sigură că dumneata eşti cea de care are cea mai mare nevoie acum, îi spuse Tereza. Trebuie să trimitem imediat după un doctor!

— Vom trimite imediat după domnul Dawson, răspunse aceasta.

Tereza urcă la primul etaj unde se afla apartamentul lui Harry, dar dat fiind faptul că lângă el se aflau doica şi Banks, nu mai era nevoie de ea. Acum, cel mai bun lucru pe care-l putea face era să trimită după doctor.

Majordomul, veni spre ea:

— Înălţimea voastră, doica mi-a spus că este urgentă nevoie de doctor. Mă voi ocupa eu de problema asta.

Tereza coborî scările şi intră într-o încăpere care era biblioteca.

Toate mobilele erau acoperite şi Tereza încercă să-şi închipuie cum arătaseră ele pe vremea când trăiau părinţii lui Harry.

Dawson, valetul, se întoarse.

— Am trimis după doctor, mylady, dar va dura până vă veni, locuieşte tocmai la capătul satului.

— Mulţumesc, zise Tereza. Deci dumneata eşti valetul.

— Da, mylady, eu şi soţia mea am rămas aici singuri şi ne-am ocupat de toate de la moartea părinţilor înălţimii sale.

Şi dintr-o dată, de parcă s-ar fi sfătuit cu tatăl ei, Terezei îi fu foarte clar ce avea de făcut. Se afla în casa lui Harry, care se retrăsese aici ca un puşti care vine alergând la mama să fie consolat.

Îl întrebă pe Dawson:

— Lucrezi de mult aici?

— De treizeci de ani, mylady, zise omul, şi sper ca prin venirea dumneavoastră casa să capete viaţă din nou, căci în ultimii ani n-a fost decât întuneric şi tăcere.

— Asta înseamnă că trebuie să facem ca lucrurile să arate cum erau pe vremea părinţilor lui Harry.

Dawson o privi lung, iar ea continuă:

— Bănuiesc ca ai câţiva oameni care să te ajute.

— Da, mylady, ar fi vreo trei.

— Trebuie să mai existe şi în satele vecine tineri care caută de lucru.

— Cu siguranţă, alteţă.

— Iar soţia dumitale, care este bucătăreasă, va trebui să mai aibă vreo două trei ajutoare.

Tereza se opri un moment apoi continuă:

— Iar dădaca înălţimii sale, care este şi ea aici, ar putea instrui nişte fete care n-au mai lucrat până acum, pentru a putea deveni cameriste.

Dawson încuviinţă.

— În acest caz, spune-i să angajeze trei fete din sat.

Dawson, care o privea ca vrăjit, reuşi să spună în cele din urmă:

— Vă privesc şi nu-mi vine să cred, mylady, nu mi-am imaginat că toate acestea se vor întâmpla din nou.

Tereza observă că vocea îi tremura de emoţie şi îi apăruseră lacrimi în ochi.

— Atunci când înălţimea sa se va însănătoşi şi va putea să coboare aici, în salon, va trebui să găsească lucrurile aşa cum erau pe vremea părinţilor săi.

Dawson nu mai putea scoate o vorbă de emoţie, aşa că ieşi din salon.

Doctorul sosi destul de repede, de fapt, mai repede decât s-ar fi aşteptat Tereza. Îl examină pe Harry şi-i spuse:

— Am scos glonţul; din fericire, osul n-a fost atins.

— Mi-a fost teamă că este vorba de ceva mai grav.

— Înălţimea sa a pierdut mult sânge, continuă doctorul şi va face temperatură mare. Puteţi avea încredere în ajutorul doicii, îl cunoaşte de mic şi este mai bună ca orice asistentă.

— În acest caz putem fi fericiţi s-o avem printre noi.

— Pentru noi a fost un şoc să aflăm că înălţimea sa s-a căsătorit, mai zise omul, şi ne pare bine că veţi lua locul mamei sale. Era cea mai încântătoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Vă mulţumesc, zise Tereza, ştiu că îl veţi ajuta pe Harry să se însănătoşească foarte repede.

— Va mai dura până va fi din nou pe picioare, şi va avea dureri mari, zise doctorul. Nu vă impacientaţi, voi veni încă o dată spre seară.

El făcu o plecăciune în faţa Terezei şi plecă.

Tereza îl însoţi cu privirea pe omul acela gârbovit de ani, care se urcă în şareta lui şi-şi spuse că întrucât casa lui Harry fusese nelocuită atâta vreme, era greu de crezut că el mai avea alţi pacienţi bogaţi prin preajmă.

După plecarea doctorului se decise să meargă în camera lui Harry, să vadă cum se simte. Simţi în mod inexplicabil că inima începe să-i bată mai tare.

Lui Harry i se părea că visează. Cineva cu un glas dulce îi vorbea. Era o voce pe care o auzise de multe ori, deşi nu putea spune cui îi aparţine.

În acelaşi timp o mână rece i se plimba pe frunte.

— Te vei face bine în curând, auzi el, şi vei vedea casa aşa cum a fost ea pe vremuri, şi cum ţi-o aminteşti. Au început să înflorească florile, păsările cântă în copaci; până şi natura se va bucura că te afli din nou aici.

Harry asculta tot ce i se spunea. Apoi, vocea aceea blândă şi liniştitoare continuă:

— Caii te aşteaptă în grajd, iar mie mi-e urât să călăresc singură aşa că te rog să te grăbeşti cu însănătoşirea. De fapt, sunt atâtea lucruri despre care aş vrea să-ţi vorbesc...

Se lăsă tăcerea şi Harry nu mai simţi mâna pe frunte.

Încet, nu fără oarecare efort, el deschise ochii.

Foarte aproape de el se afla un chip foarte drăgălaş care i se părea cunoscut. Apoi, femeia, indiferent cine ar fi fost, exclamă:

— Harry, ai deschis ochii! Mă auzi?

— Unde mă aflu? întrebă el.

— Eşti acasă, la Bourne Hall, şi văd că mergi spre bine!

Harry încercă să înţeleagă ce-i spunea femeia dar îi era foarte greu s-o facă. Închise din nou ochii.

Mâna i se aşează din nou pe frunte şi el îşi închipui că era mama lui care-l veghea.

Când coborî de la Harry doctorul Stuart o găsi pe Tereza aşteptându-l în hol.

— Care este verdictul, doctore? îl întrebă ea.

— Ştiţi la fel de bine ca mine, înălţimea voastră, că împreună cu dădaca aţi făcut minuni! răspunse omul. N-am văzut rană care să se vindece atât de repede. Desigur, înălţimea sa abia aşteaptă să se ridice din pat!

— Şi are voie s-o facă?

— Numai mâine şi pentru câteva minute doar. Şi nu va avea voie să călărească două săptămâni.

— Cred că abia aşteaptă s-o poată face. Eu voi plimba până atunci caii prin rotaţie.

— Am auzit că aveţi mai mulţi îngrijitori acum la grajduri, zise doctorul Stuart. Bietul Abbey nu se mai descurca singur. Acum, nu mai poate de fericire cu patru flăcăi care să-l ajute.

— Vom avea nevoie de mai mulţi, îi spuse Tereza. Am primit o scrisoare de la tata în care-mi spune că a mai cumpărat doi cai de la Tattersall, şi îi va trimite astăzi.

— Dacă continuaţi tot aşa veţi avea nevoie şi de un veterinar, căci mie îmi place să tratez doar pacienţii cu două picioare!

Tereza începu să râdă şi-şi luă rămas bun de la el. Apoi fugi să vadă ce făcea Harry.

Ea îi scrisese lui sir Hupert pentru a-i spune ce i se întâmplase pe drumul spre Bourne Hall, şi precizase că ar fi o greşeală din partea lui sau a marchizului să vină să-l vadă pe Harry.

Căci dacă Harry mai era supărat pentru farsa pe care ei i-o puseseră la cale, supărarea lui ar fi fost şi mai mare dacă i-ar fi văzut. Dar Tereza era sigură că ei vor şti să citească printre rânduri.

Într-una dintre discuţiile pe care le avură când Harry se simţi mai bine ea îi spuse despre personalul pe care-l angajase, îi vorbi de orice altceva în afară de căsătoria lor.

Harry nu spuse nici că era mulţumit de ceea ce făcuse ea, dar nici că nu era de acord. Iar când se simţi destul de bine pentru a sta în şezut, Terezei i se păru că el arăta mult mai bine decât în momentele în care se oficia slujba căsătoriei lor. Mai slăbise puţin şi părea cam palid, trăsăturile i se mai ascuţiseră, iar Tereza nu putu să nu-l compare cu statuia zeului grec pe care o avea marchizul la palatul Stoke.

Dădaca era o femeie foarte harnică şi autoritară şi ştia cum să procedeze cu Harry pentru a-l face s-o asculte, ca atunci când era copil.

— Haide, Harry, îi repeta aceasta, mănâncă tot ce ţi-am adus aici, altfel n-o să te faci bine niciodată.

— Nu mi-e foame, dădacă, îi răspundea el.

— Nu pot duce farfuria înapoi la bucătărie neatinsă, insista aceasta, doamna Dawson ar fi foarte tristă dacă ar vedea că n-ai gustat nimic!

Dar cu o zi în urmă Harry mâncase destul de mult, iar Tereza, văzându-l în imposibilitatea de a riposta în faţa doicii începu să râdă.

— N-am crezut că ai putea da ascultare unei femei, zise ea. Ştiu ce aştepţi de la o femeie: să fie liniştită, amabilă, supusă şi umilă.

— Aş vrea şi de la tine toate astea! replică Harry.

Era prima dată când el îi reamintea într-un fel sau altul că erau căsătoriţi.

Tereza se simţi umilită pe moment, dar el îi spuse:

— Ai fost mult mai apropiată decât înainte de a veni aici.

— Te-am tratat ca pe un bolnav.

— Iar eu am considerat că ai făcut un pas înainte, de fapt, aşa îmi place să vorbească o femeie.

— Observ că vrei cu tot dinadinsul să te cerţi cu mine, dar eu nu-ţi voi da satisfacţie pentru că doctorul a spus că trebuie să vorbeşti foarte puţin şi să stai liniştit. De fapt, convingerea mea este că-ţi lipsesc duelurile noastre verbale dinaintea... accidentului.

Tereza fusese foarte aproape de a spune „dinaintea căsătoriei" dar realizase la timp că făcea o greşeală.

Când Harry îşi mai reveni, nu mai făcu nici o referire la ce se întâmplase înainte de sosirea la Bourne Hall.

Privirile lui întârziară un moment asupra părului ei care părea auriu în lumina soarelui.

— Ştii ce mi-ar plăcea, Tereza?

— Ce anume? întrebă ea.

— Mâine, când voi coborî din pat, aş vrea să merg la grajduri să văd caii cei noi. Eu o să stau undeva într-un colţ, iar tu o să pui pe cineva să-i plimbe prin faţa mea.

Tereza începu să bată fericită din palme.

— Este o idee excelentă! Bătrânul Abbey abia aşteaptă să-ţi arate caii noi, în special pe cei doi care sunt cea mai recentă achiziţie a tatei. Sunt superbi!

— Bănuiesc că i-ai şi încercat.

— Cum puteam să rezist?

După ce rosti aceste vorbe, Tereza realiză din felul în care se simţea privită că nu era cazul să le spună, căci probabil Harry ar fi vrut să fie el primul care să-i călărească. Dar el se rezumă la a zâmbi şi-i spuse:

— Să nu-i oboseşti prea tare!

— O să încerc să ţin seama de sfatul tău; fii convins că abia aşteaptă să-i călăreşti, aşa cum te aşteaptă toată moşia, toţi vor să te vadă sănătos şi vesel.

Harry o privi uimit, iar ea continuă:

— I-am chemat pe fermieri în lipsa ta şi le-am spus să facă totul pentru a spori recoltele şi numărul de vite. Sper ca nu te superi c-am făcut-o în numele tău. Este esenţial ca toate aceste probleme să fie rezolvate înainte de sosirea anotimpului rece.

— Am impresia că ţi-ai schimbat orientarea de la şantierul naval al tatălui tău, la moşiile mele.

Tereza îl privi ciudat.

— Sper să nu ţi se pară că intervin acolo unde nu este cazul, dar sunt atâtea de făcut şi trebuie început de undeva.

— Chiar crezi că asta îmi doresc?

— Am crezut că nu va fi bine să vezi casa şi pământurile în starea în care se aflau.

— De ce? o întrebă Harry.

— Era de aşteptat că te va mâhni să vezi totul în paragină. Este casa ta.

Se lăsă tăcerea, apoi tot ea spuse:

— Îmi pare rău dacă m-am apucat de nişte lucruri pe care ai fi vrut să le faci tu.

— O să-ţi spun eu dacă ai avut dreptate sau nu, când voi putea să părăsesc această cameră. Dar de aici de la fereastră pot vedea că grădina pare îngrijită.

— Au muncit din greu la ea, zise Tereza, când vei putea să faci o plimbare o să vezi că au înfăptuit adevărate miracole.

— Mai precis, tu ai înfăptuit miracolele!

Tereza nu ştia dacă acesta era un compliment sau o acuzaţie.

Ea se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

Pe neaşteptate, Harry întinse o mână spre ea.

— Vino aici, Tereza, îi spuse el.

Ea nu făcu nici o mişcare iar Harry continuă:

— Ai uitat că ai jurat să mi te supui?

Tereza roşi. Nu simţea nevoia în acel moment să-şi amintească de jurămintele de căsătorie. Se duse încet spre el şi luă mâna întinsă.

Harry o trase mai aproape de el.

— Mi-ai salvat viaţa, ai fost foarte bună şi înţelegătoare, exact aşa cum trebuie să fie o femeie. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

Tereza îl privi şi deveni atunci conştientă că ceva ciudat se petrecea cu ea, iar Harry o privea aşa cum n-o mai făcuse până atunci. Deodată Harry o trase spre el, iar ea ştiu ce avea să urmeze. De aceea, se trase uşor speriată înapoi şi se eliberă din braţele lui.

— O, Harry, trebuie să-ţi spun ceva foarte important... sper că acum eşti destul de puternic pentru a primi această informaţie.

Harry se crispă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Tereza se lupta cu vorbele care refuzau să iasă. Şi pentru a scăpa de acest neajuns, se îndreptă spre fereastră.

— Ce încerci să-mi spui, Tereza?

— Va fi ceva care te va supăra foarte tare, zise ea, şi poate că fac o greşeală dacă-ţi spun acum.

— Dacă este ceva ce va trebui să aflu oricum, sunt pregătit să aud ce-mi vei spune.

Tereza se gândi disperată că făcuse o greşeală şi ar fi trebuit să mai aştepte.

Apoi, cu glas abia auzit, ea începu:

— Ai mai fost păcălit şi ştiu că te vei supăra foarte tare... dar am făcut asta pentru că noi toţi... te iubim foarte mult... şi am vrut să fii fericit...

— Nu ştiu la ce te referi, Tereza, zise Harry. Ştiu doar că am fost păcălit cu căsătoria. Tocmai de asta suntem amândoi acum aici, deşi n-am discutat acest subiect.

— Ştiu, zise ea, dar cred că trebuie să... afli tot adevărul.

— Care adevăr, Tereza?

Tereza începu să tremure realizând că-i era foarte greu să articuleze cuvintele.

— Tata şi unchiul Maurice ţi-au spus că suntem căsătoriţi, zise ea, dar n-a fost o căsătorie reală. Preotul era un actor şi de fapt căsătoria s-a încheiat numai pentru a te împiedica să te însori cu o actriţă, Camille Clyde.

Harry o privi fără a spune ceva.

— Crezi că a fost corect să mă drogaţi pentru ca să iau parte la o căsătorie de formă? Nu mi se pare normal din partea a doi oameni maturi. Sigur că sunt foarte supărat!

— Ştiu, şopti Tereza.

Ea se apropie şi îngenunche în faţa lui.

— Te rog, Harry, nu fi supărat! Totul a fost doar din cauză că unchiul Maurice credea că vei face o greşeală şi-ţi vei ruina viaţa! Ştii cât te iubeşte şi tot ce a făcut la palat a fost numai pentru tine. Era disperat că ai putea greşi, nu ştia cum să te salveze de... tine.

— Aşadar căsătoria a fost oficiată de un actor şi nu de un preot?

— Trebuiau să păstreze nişte aparenţe, ştii... drogul ar fi putut să nu lucreze atât de bine şi poate ţi-ai fi dat seama...

— Şi tu ai marşat la această farsă! remarcă Harry.. De ce ai făcut-o, Tereza?

— Pentru că... te iubesc! şopti ea disperată.

Rostise aceste cuvinte înainte de a realiza că nu era cazul s-o facă. Realiză ce spusese doar când văzu chipul lui Harry. Lăsă capul în jos încât Harry să nu-i vadă ochii, iar faţa să-i fie acoperită de frumosul ei păr blond, şi spuse repede:

— Ai fost un erou în război, ai fost eroul nostru, al tuturor. Cum puteam să te las să-ţi iroseşti viaţa după cum spunea unchiul Maurice?

— Nu-mi vine să cred că unchiul şi tatăl tău au avut un comportament atât de ciudat! zise Harry. Nu era mai simplu să mă întrebe pe mine dacă am de gând să mă însor cu actriţa?

— Le era atât de teamă încât au făcut totul ca să înlăture orice posibilitate... zise ea.

— Le înţeleg motivele, admise Harry, dar nu-mi place defel să fiu minţit şi ceea ce-mi displace cel mai tare este faptul că te-au implicat şi pe tine în complotul lor.

— Am fost de acord să mă implic pentru că o făceam pentru tine, zise Tereza.

— Erai îngrijorată din cauza mea? o întrebă Harry.

— Desigur! răspunse ea. Ai fost un erou în timpul războiului, cum puteam să te las să-ţi strici viaţa?

El nu răspunse iar Tereza continuă:

— Trebuie să recunoşti că ai fi ruinat totul, chiar şi această frumoasă casă.

La casa părinţilor lui se gândea ea în fiecare noapte înainte de culcare. Această casă nu putea fi adăpostul unei actriţe de mâna a doua. Câteodată Terezei i se părea că-i vede pe părinţii lui Harry plimbându-se prin faţa şemineului, sau în camera de zi în care se afla acea mobilă stil şi covorul Aubusson. Parcă-i şi auzea vorbind despre fiul lor care se afla cu dădaca în camera lui.

Dădaca îi arătase cu mândrie Terezei calul de lemn pe care-l călărise Harry în copilărie, ca şi fortul în care îl aşteptau soldaţii de plumb.

Ca şi cum ar fi ştiut ce-i trecea prin minte în acel moment, Harry o întrebă:

— Ai aranjat ca toate lucrurile să fie ca pe vremea mamei mele?

— Dădaca şi Dawson au făcut-o, iar eu am făcut celelalte aranjamente pentru ca să nu fii dezamăgit când vei vedea casa.

— Ai făcut toate astea pentru mine? Şi m-ai lăsat totuşi să cred în minciuna cu căsătoria?

— A fost o minciună mai mică pentru a te salva şi împiedica să faci o greşeală.

— Şi acum ce se va întâmpla cu tine, Tereza? o întrebă el. Îmi spui că nu eşti căsătorită cu mine, în realitate, iar toată lumea de aici crede că eşti soţia mea!

— Tata mi-a spus că pot pleca de aici când te vei simţi mai bine, zise ea. Mă voi întoarce la Londra pentru a-mi face debutul în societate, lucru pe care intenţionam să-l fac înainte de toate astea...

— Te afli într-o situaţie foarte ingrată, zise Harry, iar dacă se va auzi că ai locuit cu mine ca soţie se va isca un scandal de mari proporţii şi vor urma nenumărate bârfe.

— Nu ştie nimeni... şi mai ales nu ne-a văzut nimeni împreună în afară de servitori şi de doctorul Stuart.

— Sunt sigur că el a spus şi altor pacienţi că am revenit în casa părintească.

Tereza ridică mâinile în sus, în semn de neputinţă.

— Văd că vrei să faci lucrurile să pară mai grele decât sunt, remarcă ea. Poate că nu trebuia să-ţi spun atât de curând. Dar am considerat că este bine s-o fac acum, când nu te mai grăbeşti să te duci la Londra. Mi s-a părut că te simţi bine în acest loc...

Harry nu zise nimic, iar ea îl privi plină de speranţă, aşteptând de la el rezolvarea problemelor.

— Cred că aş putea fi fericit aici, după cum spui tu, cu condiţia să fiu singur.

CAPITOLUL 7

Sir Hupert deschise scrisoarea fiicei sale şi o citi cu sufletul la gură.

„Dragă tată,

Mi-e teamă că am cam încurcat lucrurile pe aici. I-am spus adevărul ieri lui Harry şi a fost foarte surprins.

Mi-a mărturisit că ar fi vrut să locuiască în casa părinţilor lui, pe care eu am făcut-o să arate ca pe vremuri, cu condiţia să fie singur. Cred că se gândea la Camille Clyde când mi-a spus asta, pentru că a mai adăugat că peste două sau trei zile, când se va simţi în putere, va pleca la Londra.

Îmi pare atât de rău, ar fi trebuit să mai aştept, mă gândesc doar că printr-un miracol, ea nu va mai avea nevoie de el.

Cu multă dragoste,

Fiica ta, Tereza"

Sir Hupert reciti scrisoarea fiicei sale, după care se îndreptă spre Berkeley Square, unde locuia marchizul.

Acesta citea *The Morning Post* şi-l întâmpină cu un zâmbet.

— Mi-e teamă că am veşti proaste, Maurice, zise sir Hupert.

El îi întinse scrisoarea Terezei. După ce o citi, marchizul exclamă:

— Ce prostie am făcut! Trebuia să prevăd asta! N-am făcut nimic pentru a mai afla câte ceva despre femeia aceea! Nici măcar cu Graham n-am mai discutat! Cred că mă voi duce chiar acum să aflu noutăţi.

Marchizul porni imediat spre White Club, dorindu-şi să-l găsească acolo pe lordul Charles. Şi din fericire acesta se afla în club, discutând cu amicii săi.

— Ce mai faci, Charles? îl întrebă marchizul. Ai avut noroc la curse?

— Calul meu a ieşit al treilea, zise lordul Charles, dar pe tine nu te-am mai văzut de mult. Unde te-ai ascuns? Mi s-a spus că ai fost plecat în provincie.

— Am petrecut câteva zile la palatul Stoke, îi explică marchizul, şi am venit aici la club special pentru a te întâlni, căci nu mai ştiu nimic despre Camille Clyde.

— Nici pe nepotul tău nu l-am mai văzut în ultimul timp, zise lordul Charles, dar am auzit că celebra noastră actriţă are un nou protector.

Iar marchizul asta dorea să audă.

— Un nou protector? Cine este acesta?

— Ţi-l aminteşti pe Durham, un tip bogat dar plictisitor, şi extrem de generos cu femeile frumoase?

Marchizului nici că i se putea da o veste mai bună dar încercă să nu lase să i se vadă bucuria.

Plecă imediat de la clubul White spre un altul numit Garrick, unde ştia că-şi fac veacul actori şi actriţe.

Imediat ce intră îl văzu pe actorul pe care-l angajase să joace rolul preotului la căsătoria lui Harry cu Tereza.

— Îmi pare bine că te văd, aş vrea să-ţi mulţumesc pentru felul în care ai aranjat treburile pe care le-am discutat.

Actorul zâmbi.

— Am auzit că totul a decurs perfect, dar îmi pare rău că n-am putut să iau chiar eu parte la ceremonie, a trebuit să găsesc pe altcineva. Dar din fericire am dat peste reverendul Barton care, după cum ştiţi, este vicarul capelei Mayfair.

Marchizul îşi ţinu respiraţia un moment, apoi întrebă cu glas pierit:

— Vrei să-mi spui că Barton a oficiat în locul tău?

— N-am găsit pe altcineva care să pară mai convingător, zise actorul, şi să ştie slujba pe dinafară.

Marchizul rămase fără replică. El ştia că vicarul capelei Mayfair era foarte cunoscut, mai ales pentru faptul că oficia slujba de

căsătorie pentru oricine care-i plătea taxa de o guinee şi încheiase multe căsătorii clandestine, până şi pentru puşcăriaşii de la închisoarea Fleet.

Poate că tocmai datorită uşurinţei cu care declara el soţ şi soţie pe oricine venea să-i ceară acest lucru, curând se modifică legea şi căsătoriile se puteau oficia numai după ce se făceau strigări timp de trei zile, după care se şi înregistrau la registrul civil.

Dar curând legea impuse şi obţinerea unei licenţe speciale de la episcopul de Canterbury. Astfel şi capela Mayfair deveni una respectabilă. Toată lumea din zonă se căsătorea acolo, deşi se ştia că vicarul făcea orice pentru bani.

Dar marchizul scosese o licenţă specială pentru căsătorie, în cazul în care Harry ar fi pus întrebări.

Asta însemna că el şi Tereza erau căsătoriţi legal.

Ştiind că ar fi fost o greşeală să-i spună actorului toate acestea, marchizul îi mulţumi din nou şi se grăbi spre Berkeley Square unde se duse direct la prietenul său sir Hupert şi-i spuse noutăţile.

— Sunt sigur, mărturisi marchizul că Harry nu mă va ierta niciodată pentru felul în care l-am tratat şi mai ales pentru lipsa mea de încredere.

Prima pornire a lui sir Hupert fu să se ducă la Bourne Hall să-i spună lui Harry adevărul şi cât de nefericit era unchiul său. Apoi, amintindu-şi ce reacţie avusese Harry cu câtva timp în urmă, când marchizul îi spusese că-i găsise o soţie, renunţă şi îi scrise o scrisoare Terezei, pe care o trimise printr-un curier.

Tereza plânse până adormi. Astfel făcuse în fiecare seară de când realizase că Harry tot mai voia să se însoare cu Camille Clyde, în pofida încercărilor disperate ale tatălui ei şi ale marchizului de a-l salva din ghearele acesteia. Iar pentru ea Harry

nu părea să aibă ochi. Era convinsă că abia aştepta să scape de ea şi imediat ce va pleca la Londra şi nu va mai vrea s-o vadă vreodată. Răsucindu-se în pat toată noaptea Tereza deveni tot mai conştientă că-l iubea. Când Harry zăcuse inconştient ea îi vorbise şi îi mângâiase fruntea. Îl simţise ca pe un copil care se rănise şi avea nevoie de dragostea mamei pentru a se însănătoşi.

Îşi amintea ce-i spusese mama ei, că o persoană în stare de inconştienţă poate auzi ce i se spune...

— Poate că nu înţelege chiar totul, zisese lady Bryan, dar faptul că li se vorbeşte îi face să se simtă în siguranţă şi să se însănătoşească mai repede.

De aceea ea îi vorbise mereu lui Harry, din momentul în care acesta îşi pierduse cunoştinţa din cauza temperaturii prea mari. Iar acum era conştientă că se îndrăgostise de el.

— Cum puteam să nu mă îndrăgostesc? se întreba ea. Harry este atât de frumos şi inteligent...

Începu să recapituleze tot ce-şi spuseseră de când plecaseră prima oară să călărească împreună.

— Este un bărbat atât de deştept, este exact omul de care ar fi nevoie acum în parlament, obişnuia ea să le spună tuturor.

Dar spunând acestea ea era conştientă că dacă Harry ar ajunge unde ar trebui n-ar mai fi loc pentru ea în viaţa lui. Imediat ce se va întoarce la Londra, Camille Clyde, îi va lua locul. Iar dacă nu va mai fi disponibilă Camille, se vor găsi alte frumoase care să-i ia locul, căci în mod sigur Harry nu agreează o viaţă simplă alături de o femeie ca ea.

— Nu-mi pot găsi locul alături de el, îşi spuse Tereza simţindu-se teribil de rău.

Dar pentru că-l iubea pe Harry fără speranţă, ea simţi că este cazul să ia o decizie. Imediat ce Harry va pleca, ea-i va cere tatălui

ei s-o ducă la casa din Lancaster. Căci acum îi pierise tot cheful de a-şi face intrarea în societate sau de a fi prezentată la curte. Tereza îşi spuse că se putea acum concentra pe ceea ce-şi dorise de la început, să lucreze alături de tatăl ei.

Pentru că-l cunoscuse pe Harry, un bărbat atât de interesant, toţi ceilalţi i se păreau plictisitori şi anoşti. Şi pentru că se îndrăgostise de el, îi va fi imposibil să mai iubească vreodată un altul.

— Poate că tata şi unchiul Maurice l-au salvat pe Harry şi nu l-au lăsat să-şi ruineze viaţa, dar în schimb mi-au adus mie nefericirea în suflet.

Tereza izbucni din nou în plâns.

Lui Harry îi plăcură toţi caii care defilau prin faţa lui. Din câte aflase el, Tereza îi călărise pe toţi. Dar ultimul, care abia sosise de la Londra, era mai tânăr decât ceilalţi şi poate nu prea bine instruit. Grăjdarul îl aduse la sfârşitul parăzii şi calul trebui să se oprească în faţa treptelor pe care stătea Harry, lucru pe care refuză să-l facă. El se cabră şi făcu tot posibilul s-o dea jos pe Tereza din şa. Dar ea reuşi să păstreze controlul. În cele din urmă şi el se alătură parăzii, apoi caii fură duşi înapoi la grajduri, iar Harry fu dus înapoi în cameră, căci se simţea foarte obosit.

Dădaca îl ajută să se dezbrace şi-l lăsară să se odihnească până a doua zi când insistă să se dea jos din pat căci se simţea mai bine. Pretextă că vrea să facă un tur al încăperilor care fuseseră refăcute ca să arate ca pe vremea când trăia mama lui.

În noaptea aceea Tereza care adormise cu el în gând îl şi visase. Se făcea că Harry pleca şi oricât l-ar fi rugat ea să rămână, el nu voia. Se trezi speriată, dar fericită că fusese doar un vis.

Cum am putut să fiu atât de proastă? se întrebă ea.

Apoi îşi aminti chipul lui Harry în timp ce urmărea parada cailor şi simţi nevoia să plângă din nou. I se păru dintr-o dată că este prea cald în încăpere şi trase draperiile, apoi deschise şi geamurile. Rămase privind grădina când văzu la un moment dat o lumină care venea de undeva din salon. Tereza îşi aminti că fusese acolo după cină să ia o carte la care citea şi pe care o uitase acolo. Probabil am lăsat vreo lumânare aprinsă acolo, îşi spuse ea, fiindu-i ruşine că fusese atât de neatentă.

Îşi spuse că trebuia să se ducă să stingă lumânarea care altfel va arde acolo toată noaptea şi ar putea provoca un incendiu. Îmbrăcă un capot bleu cu garnitură de dantelă la guler şi la manşete şi nasturi mici ca nişte perle de sus până jos şi se îndreptă spre uşă. Tocmai atunci îşi dădu seama că Rufus pornise după ea. Se opri şi-i spuse:

— Rufus, fii cuminte şi aşteaptă-mă aici!

Se gândise că dacă l-ar lua cu ea, câinele ar începe să latre şi l-ar trezi pe Harry.

— O să lipsesc un minut sau două, îi şopti ea.

Casa nu era complet în întuneric, căci întotdeauna mai rămâneau lumânări aprinse peste noapte.

Dar de cum intră în salon, rămase fără grai. În faţa şemineului se aflau doi străini care ridicau tabloul aflat deasupra acestuia. Tereza făcu zgomot fără să vrea şi cei doi se întoarseră spre ea. Numai atunci realiză că feţele le erau acoperite cu măşti.

— Ce faceţi aici... nu aveţi dreptul să...

În momentul acela cineva îi puse palma pe gură, apoi unul dintre cei doi o legă cu o batistă ca să nu ţipe, după care îi legă şi mâinile. Mai apoi fu luată pe sus şi dusă spre sofa unde fu aruncată ca un sac cu cartofi. Tereza nu putea striga după ajutor şi nici nu se putea mişca.

— Să ne grăbim, zise unul dintre hoţi, să scoatem cutiile de aici.

Acestea fuseseră mândria lady-ei Lanbourne, despre care-i vorbise Dawson, pe care ea le adusese din Olanda. Erau nişte cutii de fildeş de diferite dimensiuni, încrustate cu perle şi diamante. Unele aveau sculptate chipuri ale regilor şi reginelor care trăiseră cu mult timp în urmă. Cum putea ea să-i lase să ia ceva atât de valoros? Tereza era sigură că şi Harry le îndrăgea pentru că fuseseră ale mamei lui. Trebuie să le salvez cumva, îşi spuse ea.

Tocmai atunci îşi aminti că ea şi Harry puteau să-şi ghicească gândurile unul celuilalt. Atunci când aveau dueluri verbale în timpul călăriei, el îi spunea:

— Ştiu ce gândeşti, Tereza, pot să-ţi spun dinainte că nu ai dreptate.

Ea începuse să râdă. Dar pentru a-i putea citi gândurile, Harry trebuia să se gândească la ea în momentul acela. Numai aşa putea să-l prevină că hoţii se aflau în salon.

Trezeşte-te, trezeşte-te, Harry, repetă ea în gând. Poţi salva lucruri la care ţii foarte mult... Tereza îşi simţi gândurile ca pe nişte păsări mici, care zburau spre camera lui Harry pentru a-l trezi. Îşi aminti ce-i spusese tatăl ei, că dacă în India un băştinaş vrea să comunice ceva, o poate face mai uşor prin gânduri decât prin orice altă cale de comunicare. Sir Hupert îi povestise că odată în India, un hamal îi ceruse voie să plece imediat acasă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebase el.

— Tata este pe moarte, ştiu că va muri până dimineaţă şi va fi nevoie de mine.

— Dar cine ţi-a comunicat vestea asta? îl întrebase sir Hupert.

— Am auzit-o, mi s-a transmis prin forţa gândului, îi răspunsese omul.

Dar Sir Hubert îşi închipuise că omul îşi imaginase toate acestea şi nu-i îngăduise să plece. Omul clătinase din cap şi-i spusese că peste două zile, când era liber să plece acasă, va fi prea târziu.

— Şi aşa a fost? îşi întrebase Tereza tatăl.

— Da, aşa a fost, îi spusese sir Hupert. Tatăl acelui om murise exact când a simţit el că acesta va muri. Iar eu n-am putut decât să-mi cer scuze că nu l-am crezut. Pentru indieni este ceva natural şi mi se pare că şi noi ar trebui să-i copiem. Ne-ar salva de multe necazuri şi n-am mai pierde bani!

Tereza, care-şi amintise această povestire a tatălui ei continuă să se gândească intens la Harry.

Dar hoţii îşi vedeau nestingheriţi de treabă. Tocmai luau un alt tablou de dimensiuni mari, un peisaj al lui Ambrosius Bosschaurt, un tablou foarte valoros care ar fi fost o pierdere imensă pentru Harry.

Unul dintre servitori îi spusese Terezei că mamei lui Harry îi plăceau florile, aşa că ea umpluse casa cu ele şi expusese tablouri cu flori.

— O, Harry, fă tot posibilul pentru ca tablourile astea să fie salvate! Ascultă-mă! Ştiu că nu prea ai putere dar fă tot posibilul să cobori acum.

Este drept că Harry se odihnise destul şi se înzdrăvenea pe zi ce trecea; nu mai era mult şi putea să plece la drum, la Londra, la Camille Clyde a lui.

La aceste gânduri, Tereza simţea că inima începe să-i facă probleme. Ar fi vrut să strige de durere. Poate, îşi spuse ea, exista vreo cale de a-l face să rămână la ţară.

În acest timp hoţii îşi făceau de cap în casa lui Harry. Tereza îl auzi pe unul dintre ei spunând:

— Ia-l şi pe ăsta, aşa a spus bătrânul Isaac, a zis că face mulţi bani cu el.

Celălalt chicoti:

— Este adevărat, cine are nasul mai fin decât moş Isaac când e vorba de bani?

Tocmai când hoţii treceau pe lângă locul în care se afla legată Tereza, ea auzi uşa deschizându-se. I se strânse inima când auzi vocea lui Harry:

— Dar ce naiba se întâmplă aici?

Hoţii nu mai făcură nici o mişcare. Tereza se gândi că Harry era neînarmat şi că-l vor trata cu brutalitate aşa cum făcuseră cu ea. De aceea se gândi să strige pentru a-l preveni, dar în momentul acela îl auzi spunând:

— Ridicaţi mâinile deasupra capului!

Fu un ordin atât de rapid încât nici unul dintre hoţi nu avu timp să scoată pistolul.

Şi deşi tremura încă de teamă, îl auzi pe Harry:

— Leagă-i!

Atunci, Tereza auzi zgomot de paşi în spatele ei. Cu un efort supraomenesc se rostogoli într-o parte.

Şalul chinezesc care-i acoperea faţa căzu şi îi văzu pe cei trei hoţi cu mâinile legate la spate. Unul dintre ei avea un sac mare la picioare. Tereza ştia că în acel sac se aflau lucrurile de preţ pe care le luaseră din salon. Doi oameni puternici avansau spre ei. În momentul acela unul dintre hoţi încercă să se arunce pe fereastră. Harry îl ţinti iar glonţul îi pătrunse acestuia deasupra cotului. Acesta se prăbuşi la podea, gemând de durere. Harry se apropie cu precauţie de ceilalţi doi hoţi, şi luă de la centura unuia dintre ei un pistol, iar de la celălalt un cuţit. În momentul acela el o văzu pe

Tereza şi rămase uluit o secundă, apoi se repezi spre ea şi o dezlegă.

Tereza oftă uşurată, iar Harry o privi îngrijorat.

— Te-au rănit cumva, Tereza?

— Nu. M-au legat doar, îi răspunse ea. Încercam cu disperare să-ţi comunic ce se întâmplă şi uite că ai apărut. Cum de ai venit?

Harry zâmbi.

— Te-am auzit, spuse el.

Se întoarse apoi spre cei doi bărbaţi care veniseră o dată cu el.

— Luaţi-i pe aceştia şi încuiaţi-i undeva de unde să nu poată scăpa până la venirea poliţiei. Apoi să vă întoarceţi să-mi spuneţi ce-aţi făcut cu cel rănit.

Harry îl privi pe hoţul din mâna căruia curgea sânge.

— Trimiteţi pe cineva după doctor şi treziţi-o pe dădacă, spuneţi-i că mai are un bolnav de îngrijit.

— De data asta nu cred c-o să-i facă plăcere să îngrijească un astfel de individ.

— Ştiu, zise Harry dar nu-l putem lăsa să moară. Puneţi-l pe o sofa în camerele servitorilor.

Apoi, se întoarse spre Tereza.

— Cum ai ajuns aici, Tereza, în miez de noapte?

— Am văzut o lumină, de la fereastra mea, şi am crezut că eu am uitat vreo lumânare aprinsă. Mi-a fost foarte teamă că vor fugi cu tablourile şi bijuteriile mamei tale. Dar tu cum ai auzit?

— Cred că va trebui să-i fiu recunoscător lui Rufus.

Tereza făcu ochii mari.

— L-ai auzit lătrând?

— A continuat să scâncească multă vreme, şi am fost sigur că s-a întâmplat ceva rău.

— Nu i-am permis să vină după mine, aici, zise Tereza.

— Bine ai făcut, altfel l-ar fi omorât. Dar el a fost destul de isteţ încât să mă trezească şi atunci am ştiut că s-a întâmplat ceva, altfel ai fi fost cu el.

— Iar eu am încercat să te aduc prin forţa gândului, aşa cum mi-a spus tata că se practică în India.

— Ştiam că s-a întâmplat ceva, de asta am luat pistolul cu mine.

— Ţi-ai salvat astfel comorile casei. Mi-a fost foarte teamă, Harry, dar după cum te-ai comportat acum, cred că mai meriţi o medalie.

— Din contră, tu eşti cea care o merită, zise Harry.

Dădaca intră în încăpere, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte foarte lungă care o făcea să arate ca o stafie, cu părul prins în vârful capului.

— Acum ce s-a mai întâmplat înălţimea ta? De ce nu eşti în pat?

— Tocmai am prins nişte hoţi în casă, dădacă, îi răspunse Harry, ar fi luat-o pe Tereza cu ei şi o mulţime de tablouri.

— Nu mi-aş fi putut închipui că astfel de lucruri se pot petrece în casa asta, am crezut că este bine păzită.

— Asta a fost şi convingerea mea, dar după cum se vede...

Harry se îndreptă spre unul dintre hoţi care se mai afla pe podea.

— Este unul dintre tâlhari, presupun? zise dădaca.

— Are cutiile mamei tale în sacul acela, strigă Tereza, verifică dacă nu cumva s-au deteriorat!

Harry încercă să ia sacul şi fu surprins să constate că era mai greu decât s-ar fi aşteptat. Îl scăpă iar dădaca se repezi spre el.

— Gata, acum du-te direct în pat înălţimea ta, dacă nu vrei să-ţi crească din nou temperatura.

— Dădacă, am trimis pe cineva după doctor şi pe hoţul rănit l-au dus oamenii mei pe sofaua din aripa servitorilor.

— Nu merita să fie pus acolo, zise dădaca, dar nu-l putem lăsa să moară...

— Ajutaţi-mă! gemu bărbatul.

— Va trebui să mai aştepţi, îl dojeni dădaca de parcă ar fi vorbit cu un copil. Ai avut noroc, trebuia s-o păţeşti şi mai rău.

Harry o luă de după umeri pe Tereza.

— Cred că noi doi vom merge la culcare, dădaca se poate descurca singură.

Ea observă că Harry abia se mai ţinea pe picioare.

— Ai făcut un efort prea mare, Harry. Ţine-te de mine acum, să te duc la culcare.

— Iar eu voiam să te ajut pe tine, zise el.

— Ai făcut deja mult pentru mine, mi-ai salvat viaţa. Iar acum, ţine-te bine de mine, lasă mândria deoparte, ai avut o zi grea şi trebuie să te odihneşti.

— De fapt, tu, Tereza, ar trebui să fii speriată, să plângi pe umărul meu, iar eu să te liniştesc.

— O să facem asta când vei fi mai puternic, dar deocamdată eu nu sunt femeia slabă şi neajutorată despre care vorbeşti tu.

Tereza văzu eforturile pe care le făcea Harry să urce treptele.

Când trecură pe lângă uşa Terezei, Rufus începu să latre.

— Este un căţel foarte destoinic şi curajos, zise ea.

— Şi stăpâna lui la fel, admise Harry.

Când ajunseră în camera lui, Tereza îl ajută să se culce.

— Cred că dădaca va veni să vadă dacă ai adormit.

— Şi tu va trebui să te duci la culcare, Tereza. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut în noaptea asta.

— Mai vorbim mâine, Harry, acum culcă-te.

Tereza reveni în camera ei şi-l luă în braţe pe Rufus.

— Rufus, ai fost un căţel isteţ şi ai fost de mare ajutor. Tu l-ai trezit pe conte, de fapt, tu ai salvat tablourile şi celelalte lucruri de preţ.

Înainte de culcare Tereza făcu o rugăciune.

— Îţi mulţumesc, Doamne, spuse ea, că m-ai ajutat să salvez tablourile şi bijuteriile. Şi te mai rog fă în aşa fel încât Harry să nu mai plece la Londra, te rog, Doamne!

CAPITOLUL 8

Doamna Dawson, dădaca, era hotărâtă să-l tenteze pe Harry cu toate bunătăţile care-i plăceau acestuia în copilărie şi-i pregătea toate mâncărurile şi dulciurile care-l atrăseseră pe când era copil, iar Tereza simţind că plecarea lui la Londra se apropia, se îmbracă într-una din cele mai frumoase rochii pe care le cumpărase cu contesa, spunându-şi că era poate ultima oară când cina singură cu el.

Era convinsă că va pleca a doua zi la Londra, deşi nu-i spusese nimic în acest sens. Simţea că el punea ceva la cale, ceva legat de Camille Clyde. Când coborî la cină îl găsi îmbrăcat în ţinută de seară şi-şi spuse că nu exista un bărbat mai chipeş decât el.

— Este o ocazie specială, Tereza, îi spuse el.

— Pentru că te simţi mai bine şi ai putut să cobori singur?

— Poate, iar după masă o să-ţi vorbesc despre planurile mele.

Când Dawson îi anunţă că cina era servită, Harry îi oferi braţul. În salon fuseseră aprinse lumânările, iar Dawson scosese tacâmurile aurite.

Era ultima dată când cina cu Harry şi-şi va aminti după despărţirea de el aceste momente. După cină el o conduse în salon şi Tereza îl aşeză în faţa şemineului pe un fotoliu, moment în care Dawson intră aducând o scrisoare pe o tavă. Tereza recunoscu scrisul tatălui ei.

— De ce o fi trimis-o tata prin mesager? se întrebă ea.

„Draga mea fiică,

Ţi-am scris cu greu aceste rânduri pentru ca am sentimentul că eşti la fel de dezamăgită ca şi mine. Marchizul a fost la club să afle noutăţi despre Camille Clyde şi a primit veşti care la început l-au mulţumit.

Aceasta are un nou protector, este vorba despre lordul Durham, un bătrân destul de generos cu femeile de acest gen.

Apoi, marchizul s-a dus la clubul Garrick pentru a-i mulţumi actorului care a jucat rolul preotului în falsa căsătorie dintre tine şi Harry.

L-a găsit, şi spre uimirea lui, a aflat că acesta n-a putut veni aşa cum se înţeleseseră iar locul lui a fost luat de reverendul de la capela Mayfair.

Abia am aşteptat să-ţi scriu aceste rânduri, draga mea, pentru că întrucât marchizul a scos şi licenţa specială pentru căsătorie, eşti legal căsătorită cu Harry.

Nu-ţi pot spune cât de rău îmi pare că s-a întâmplat aşa, iar marchizul este şi el depăşit de situaţie, dar nu poate fi de nici un ajutor.

Nu putem decât să te rugăm să ne ierţi şi ne vom cere scuze şi de la Harry. Dar tu ştii că am vrut să facem ceea ce marchizul a crezut că este spre binele lui Harry."

Tereza reciti scrisoarea de câteva ori căci i se părea că n-a înţeles prea bine ce-i scria tatăl ei. Apoi, se ridică în picioare clătinându-se.

— Ce-ai păţit, Tereza? o întrebă Harry.

Tereza nu putea articula nici un cuvânt.

— Spune-mi! insistă Harry.

— Nu ştiu cum să-ţi spun, bâigui ea. Cred că vei fi şi mai furios când vei afla ce-ţi voi spune acum.

— Spune-mi odată, Tereza!

El îi luă scrisoarea din mână, începu s-o citească şi izbucni în râs.

Tereza îl privea uimită, fără a înţelege nimic.

— Nu cred că mai există un alt cuplu de complotişti bătrâni care să încurce lucrurile într-atât! Ar trebui să le fie ruşine!

— Îmi pare rău, repeta Tereza întruna.

— N-am crezut că doi oameni maturi se pot comporta prosteşte!

Deodată Harry o îmbrăţişă.

— Draga mea, voiam să-ţi cer să devii soţia mea în seara asta. Te-am iubit de când te-am văzut prima oară!

— Nu pot să cred! şopti Tereza.

— O să te fac să crezi asta, iubita mea, şi cred că nu-mi va fi prea greu, pentru că şi tu mă iubeşti.

— Este adevărat, îi spuse ea îngropându-şi faţa în umărul lui.

— Cum aş putea să nu te iubesc? Eşti o fată atât de frumoasă! Şi mi-ai salvat viaţa, cum aş putea să nu te îndrăgesc?

— Iar eu am crezut că vei pleca mâine la Londra, la Camille Clyde.

— Niciodată n-am avut intenţia de a mă căsători cu ea! Camille era o persoană amuzantă, mai ales pentru un bărbat care a petrecut mulţi ani departe de Londra. Într-o seară, după ce am cinat şi am băut mai mult, Camille mi-a spus în glumă:

— Cred că ar fi o idee grozavă să ne căsătorim, Harry!

— Ar fi şi mai grozav dacă te-ai comporta ca şi cum ai fi deja soţia mea! i-am spus eu.

Mai apoi, la următoarea întâlnire, am înţeles că ea luase lucrurile în serios şi le spusese prietenilor că se va căsători cu mine. Îţi jur, draga mea, că n-am avut nici o clipă intenţia s-o aduc aici, în casa mamei mele, şi că eşti singura care poate ocupa acest loc! Tu eşti exact genul de femeie pe care l-ar fi dorit mama pentru mine.

Harry o trase mai aproape şi o sărută.

— O, cât te iubesc! şopti Tereza.

— Planificasem să ne căsătorim, zise el, şi o vom face fără martori sau invitaţi.

— Dar suntem deja căsătoriţi, dragul meu.

— O vom face în secret pentru că lumea ştie deja că ne-am căsătorit. Vicarul care m-a botezat va fi fericit să ne căsătorească, iar în el putem avea încredere.

— Dar acum ştim că şi prima noastră căsătorie a fost una adevărată, murmură Tereza.

— Ne vom cununa mâine, aici la capelă, şi nu va şti nimeni ce se petrece cu adevărat, pentru că eu voi pretexta că aduc mulţumirile mele Domnului pentru recuperarea foarte rapidă, după ce am fost rănit.

A doua zi Tereza, de cum îl văzu pe Harry ştiu că acesta va face din ziua căsătoriei lor una specială. Era adevărata zi a căsătoriei lor. De cum o văzu el îi spuse:

— Tereza, am decis ca atunci când nu vom fi aici, la Bourne, vom lucra alături de tatăl tău, aşa cum ai vrut tu să faci.

Tereza sări în sus de bucurie.

— Dar palatul Stoke?

— Când va muri unchiul Maurice, ceea ce nu doresc să se întâmple prea curând, vom dărui Bourne Hall primului nostru născut.

— Ai gândit atât de departe!

— Dar tu arăţi superb draga mea, exact cum mi te-am imaginat de ziua nunţii noastre! Aş vrea să vii cu mine în camera mea.

Tereza îl urmă, iar Harry deschise un sertar din care scoase o diademă cu diamante pe care i-o aşeză cu dragoste pe frunte.

— A fost a mamei, îi spuse el, şi am sperat întotdeauna că o va purta şi soţia mea.

Harry o sărută apoi îi oferi un buchet mic de flori albe şi-i oferi braţul. Se îndreptară spre capela unde-i aştepta vicarul.

Candelabrele erau aprinse, iar altarul plin de flori albe.

Când ajunseră în faţa vicarului acesta începu slujba, una foarte simplă şi plină de sinceritate pe care Tereza şi-o va aminti toată viaţa. Iar când îngenunchează pentru binecuvântare, ea simţi că Dumnezeu se pogorâse asupra lor.

După ceremonie, Harry o conduse într-o încăpere care fusese a mamei lui şi rămăsese închisă de la moartea acesteia. Era plină de aceleaşi flori albe cu care fusese umplută şi capela. Când Harry închise uşa, Tereza observă că nu era nici o cameristă care s-o ajute să se dezbrace. Dar Harry nu mai avea răbdare, o trase la pieptul lui şi o sărută pasionat. Apoi, cu multă atenţie, îi luă diadema de pe cap şi o puse pe noptieră, îi scoase vălul, după care, cu aceeaşi grijă, îi eliberă părul care-i căzu pe umeri. Apoi, o ridică în braţe şi o aşeză pe pat. Îi şopti:

— Te iubesc, Tereza.
— Şi eu te iubesc din tot sufletul, Harry.

SFÂRŞIT

CUPRINS

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8